

Р

МОЛОДІЖНИЙ ЖУРНАЛ

СТАНЬ ОКРИЖЕНИМ – ЗДОБУДЕШ ВОЛЮ!

ПТАХА

№5 (16)

Стор. 4-6

DJ MAX FREEMAN:

Стор. 14-15

ЙОГО ВЕЛИЧІСТЬ

ХІП - ХОП

Стор. 24-25

Чарлі
Чаплін

... нещодавно у своїх паперах знайшла давно написаний лист. Колись я його надіслала – і не отримала відповіді, але це було давно, і вже навіть забула, які емоції у мене виникли тоді. Але точно не такі, як зараз.

... я перегортала стоси інших листів – шукала себе – таку, як раніше. Розгортала листи, витрясала конверти, перечитувала... були спогади, але мене там не було.

... мені знову захотілося написати листа. Тільки я не могла придумати, кому його надіслати. Може, тих, хто чекає на мій лист, вже нема. Тобто вони є, тільки не такі, як раніше, і що вони не гадають себе чи мене...

... я б написала, що у мене алергія на весну, що читаю «Подвійного Лео-на» Іздрика, що тужу, що, може, приїду (хоча так ніколи і не приїду)...

... листа не написала.

... але отой, давно написаний, уже написаний, і я його таки надіслала:

«Привіт:-)!

Я часом люблю писати листи, кризь їхню призму зовсім інакше можна дивитися на світ. Може, під іншим кутом, а може, іншими очима).

Листи – це ніби вірші, яким автор обирає читача, а не навпаки).

... хм, інколи хочеться прийти до когось листом, і отак: привіт.....

.....вчора (а може, кілька століть тому – не має значення) була гроза, дощ розгойдувався на хмарах і, ну звісно, падав. Насправді було не так). Насправді ніхто не знає, як.....

А потім тихенько приходить вселенська печаль, така напівпрозора. Розкаже шось та часом хлипає, і, уявляеш, у кожній її слюзинці – цілий світ.....

.....а потім я шкодную усіх бездомних котів і псів, а вони – мене, вони вміють шкoduвати, як ніхто.

Так і минає день, а може й, життя..... А у листах його можна пережити ще раз і ще раз.....

.....часом ще розглядаю нічне місто..... (але це вже з іншого листа)

без підпису). Доц, якого не було, розмив»

Оля Ляснюк

Доживемо до понеділка	3 ст.
DJ MAX FREEMAN	4-6 ст.
Гоу віз мі	8-9 ст.
Прогрес і регрес	10-11 ст.
Мамадея-4	12-13 ст.
Його величність хіп-хоп	14-15 ст.
Дірочки у тілі, або Що таке пірсинг	16 ст.
Любов живе три роки – хочете посперечатися?	18 ст.
Лаборантська	19 ст.
Геноцид нації,	
або «Не вбивай мене мамо»	20-21 ст.
Новини	22-23 ст.
Чарлі Чаплін	24-25 ст.
Віршина	26-27 ст.
Діджус Гол	28 ст.
Футбольний фрістайл	29 ст.
Новинки музики, кіно,	
комп'ютерних ігор	30-31 ст.
Фотопозитив	32 ст.

ДОЖИВЕМО ДО ПОНЕДІЛКА

ПТАХА

Оксана Імашинська

ТЕМНИК

Іноді потрібно перемогти свій страх і зазирнути в очі беззубий обкладинці, яка в чомусь є віддзеркаленням сьогодення. Цей світ змінюється не лишаючи нам нічого сталого і беззаперечного. Всі думки, що живуть зараз у нашій голові, завтра вже, можливо, не матимуть жодного значення. Все наше улюблене в момент може стати нам байдужим. Від любові до ненависті, як усім нам відомо, лиш крок.

Не можна бачити все виключно у веселкових тонах, вірити в ідеали і максималізувати. На кожен товар є свій покупець. Кожен ворог для когось може бути другом. Комусь чіпси – картопляна радість, а комусь – хімічне зло.

Ми забуваємось у винах, напускаємо цигаркового туману і ховаємо спустошені погляди за темним склом. Телляча покірність завжди буде нашою Ахіллесовою п'ятою.

Як перемогти свою огіркову законсервованість? Як зрозуміти, що права переважно не більшість, а меншість, і не має розуму у силі удару?

Чомусь усе, на що ми можемо зважитись, – це встати з дивану, взяти пульт і перемкнутися на інший канал. Наша невдоволення критика ніколи

не виходить за межі наших кімнат. Ми розсипаємось підлабузництвом, переливаємось лицемірством, сяємо лукавством і впевнено киваємо, киваємо, киваємо...

Нездатність щось зробити, чогось досягти не заважає нам осуджувати щось, зроблене іншими. Ми не радимо і не пропонуємо як краще, ми просто вказуємо, що не так.

Наш девіз – з наступного понеділка Я... кину папирати, сяду на дієту, почну займатись спортом, буду економити, ходитиму пішки, не гратиму в азартні ігри. Добре, що в житті так багато понеділків.

То не життя – то смерть, просто дуже затяжна. Ми не намагаємось потрапити на фініш чемпіонами, летимо на осліп, як мухи, гинемо на склі зустрічних машин.

Не розумію – значить не визнаю! Я так не хочу. Хочу дожити до понеділка і перемогти! Встигнути спробувати все вартісне і справжнє. виграти мільйони, не злетіти до космосу, не стати зіркою! Прокинутись – двірником, отримати насолоду від ма-

хання вініком, а заснути вже стюардесою. Змінювати, злітати, запалювати...

... Понеділок. Я змінила роботу. Вівторок – вихідний. Спробувала себе в новій театральній постановці «Патріс Лумумба і восьминіг» (сценарій і режисюра Гарик і Коля з Ковеля). Мабуть, гратиму Вовко Марчок. Середа – перший день на новому місці. Незвично, сумую за колегами, але цікаво, що далі. Четвер – стажувала дівчинку, що працюватиме замість мене, вона класна...

Я більше не чекаю, я дію! П.С. Відомий український художниці Катерині Білокур, яку визнав навіть Пікассо, батьки забороняли малювати. Односельці вважали її заняття дурницею. Вона ж сама робила фарби і пензлики (з котячої шерсті). Малюючи виключно з натури, іноді місяцями чекала, доки розпустяться квіти.

Зусилля ніколи не бувають марними!

DJ MAX FREEMAN:

«Те, чим ви заробляєте на життя, не визначає, хто ви як людина, визначає Вас те, наскільки якісно Ви це робите... прокоментуйте будь-ласка».

АТУМ: Розкажи про свою родину? Взагалі, чим живеш у дуже, як я розумію, нечасті моменти відпочинку?

DJ MAX FREEMAN: Більшу частину доби я, напевно, проводжу поза межами домівки. Тому у вільний час намагаюся присвятити себе дружині, щоб хоч частково компенсувати нестачу своєї уваги і ласки. Взагалі, бути дружиною ді-джея ДУЖЕ важко, це практично діагноз. Потрібно мати космічний запас терпіння. Іноді дивлюсь на свою дружину і розумію, що не заслуговую на неї :) Як ми проводимо вільний час? Залежить від настрою. Можемо сходити у театр чи ресторан, а можемо і посидіти перед телеком з чіпсами-семушками. А це - не повіриш - дружина у будь-який час доби відпускає мене з друзями гуляти. Довіра! Вона - моє все! Тому я належу до того дуже невеликого прошарку людей, які з однаковою радістю йдуть на роботу і додому. :)

АТУМ: Ти як батько і як ді-джей, скажи зі скількох років дітей можна пускати у нічні клуби?

DJ MAX FREEMAN: Однозначно з 18-ти. Для 16-17-літніх можна робити спеціальні вечірки до 23:00 з жорстким контролем з боку організаторів. Ніякого алкоголю і ніяких наркотиків. Розумію, що вже у 13-14 років з'являється непереборне бажання розваг, але всьому свій час. Як не крути, але нічний клуб - це місце, сповнене усіляких життєвих спокус і лише повнолітня людина здатна адекватно оцінити, якою мірою і коли слід піддаватися цим спокусам. Розумію, що звучу зараз як проповідник, але, повірте, у кожного настане момент, коли це починаєш розуміти.

АТУМ: Я знаю, що

ти подорожував Ізраїлем, розкажи читачам про програму «Тягліт».

DJ MAX FREEMAN: Тут не вистачить і цілого номера... «Тягліт» - це програма для єврейської молоді зі всього світу. Програма - це подарунок молодій людині від Ізраїлю у вигляді безкоштовної 10-денної поїздки з відвідинами найкращих туристичних принад країни. З України групи вилітають взимку і влітку. Взагалі, за цією програмою в Ізраїлі побували вже більше 200 тис. молодих людей з усього світу - можеш собі уявити, який бюджет має програма. Комусь, звичайно ж, потрібно реалізовувати цю програму на місцях, адже не можна зібрати групу із 40 людей і просто посадити її у літак. Для цього з групою летять спеціальні підготовлені люди. Їх називають «мадріх». Це не просто гіді - вони ще й молодіжні лідери, гарні психологи і польові командири. Саме вони вирішують проблеми групи на місцях і згуртовують молодь довкола себе. Свого часу я потрапив на програму як учасник, а сьогодні я - кваліфікований мадріх, звозив уже 2 повноцінні групи в Ізраїль, і ще одна моя група з 30 квітня по 4 травня буде відвідувати Краків та Освенцим у Польщі.

АТУМ: Якими мовами ти володієш?

DJ MAX FREEMAN: Російська та українська, само собою. Далі англійська, яку просто обожнюю і вважаю третьою рідною ☺. Другою мовою в університеті була французька, але не буду хвалитися гарним її рівнем. Мова потребує постійної практики, а моя практика обмежується англійською. Хоча 2 роки тому, спілкуючись у Єгипті з французом, що не розумів англійської, я за годину-пів-

тори адаптувався до більш-менш комфортного мовного рівня ☺. Зараз потихеньку намагаюся вивчити іврит, оскільки на цей момент володію ним лише на рівні такого собі туриста – «Скільки це коштує?», «Де тут туалет?», «Дівчино, ви дуже симпатичні!» і подібні фрази.... ☺ ☺ ☺

АТУМ: Взагалі, дуже цікаво, ти корінний лучанин??? Якщо ні, то розкажи, звідки ти родом.

DJ MAX FREEMAN: Я приїхав у Луцьк у 1997 році. До того я жив у Рівному, Володимирі-Волинському, навіть трішечки у Франції. А народився у прекрасному місті Кам'янці-Подільському. Причиною таких мандрів було те, що я із сім'ї військового ☺.

АТУМ: Ізраїльський культурний центр - Мадріх, «Союз діячів індустрії розваг Волині», радіостанції «Радіо Луцьк» і «ODU.fm» (Чикаго, США) - ді-джей і ведучий програм – розкажи потрошки про кожну із цих організацій, і чим там займаєшся конкретно ти.

DJ MAX FREEMAN: Ізраїльський Культурний Центр – це організація при посольстві Ізраїлю, яка відповідає за налагодження культурних зв'язків між двома державами і здійснює ряд програм, серед яких і «Таліт», про який я вже розповідав. Я є координатором цієї організації у Луцьку і Волинській області. Тому якщо серед ваших читачів є молоді люди з єврейським походженням і віком від 18 років – я можу безкоштовно відправити їх у найкращу 10-денну туристичну мандрівку їх життя. Зі мною можна зв'язатися за номером 8-050-590-53-53 або електронною поштою djmax81@mail.ru.

Що ж до радіостанцій, то у Луцьку я випускаю щотижневий огляд hi-tech новин під назвою «Інший вимір», а у Чикаго на радіо «Overdrive Underground» або ODU.fm виходить моє авторське щомісячне радіо-шоу «Samsara», присвячене транс-музиці. Крім мене, Україну на цій станції представляє наш земляк Victor Orange. Власне, він колись і запросив мене у свою програму, а вже потім дирекція радіостанції виділила мені власний ефірний час.

АТУМ: Ді-джейство, благодійництво, громадська діяльність, радіо-шоу – не втомлює??? Ніколи не було бажання змінити все?

DJ MAX FREEMAN: Втома – нормальна людська емоція. Після кожної проведеної вечірки відчуваю себе виснаженим морально і фізично. Але «підзаряджаюся» силами від спілкування з приємними мені людьми.

Кожна людина повинна бути там, де їй місце, і робити те, що вміє найкраще. У наш час займатись тим, що любиш, та ще й отримувати за це гроші – велике щастя. Я ціную цей дар долі ☺. А змінити... Я займаюся надто великою кількістю видів діяльності, щоб ще й думати про зміни. Сама подумай – окрім того, що ти перерахувала, я ще працюю у ролі ведучого різноманітних масових заходів. ☺

АТУМ: Коли вперше в тобі прокинулося і проявилось бажання благодійності?

DJ MAX FREEMAN: Приблизно класі у 9-му. Я колись зібрав свої дитячі іграшки і замість того, щоб просто викинути їх на смітник, вирішив віддати їх дітям з дитячого будинку. Потім випросив у мами її косметику, наклав клоунський грим, причепив перуку і, прийшовши до дітей, почав загадувати їм усілякі загадки і влаштовувати конкурси. А призами були мої іграшки. Мені було дуже приємно робити їх хоча б трішечки щасливішими. Взагалі, у моїй сім'ї завжди більше любили дарувати подарунки, ніж отримувати. Даруючи подарунок, отримуєш цілий букет неймовірних емоцій...

АТУМ: Важко зараз бути чесним благодійником??? У твій бік ніколи не лунали заяви на кшталт, що ти робиш цим самим або рекламою собі, або гірше того – проводиш махінації із грошима.

DJ MAX FREEMAN: Це залежить від того, як ти сам будеш ставитися до подібних звинувачень. Для мене головне – залишатися чесним перед собою. Я хочу спокійно дивитися людям в очі. А бажаною поговорити були, є і будуть завжди. Ніхто з цих людей ще не наважився прийти до мене особисто і звинуватити мене у чомусь. Можливо, тому що знають,

що не матимуть можливості підтвердити свої слова конкретними аргументами. А за наклеп у нашій країні можна і позов до суду отримати ☺. Втім, мені відомо, що і до моєї акції багато людей ставляться неадекватно. Моя їм відповідь: замість того, щоб багато говорити про чужу благодійність, відрвіть нарешті сидниці від дивану і почніть щось робити самі. Люди, які потребують нашої допомоги, не живуть на Марсі чи на іншому континенті – вони тут, вони поряд з вами, просто озирніться.

АТУМ: Скажи, коли тобі якось ну сумно на душі, як ти з цим звичайчор борешся??? Емоції в музику??? Чи це є варіанти?

DJ MAX FREEMAN: Емоції в музику – це факт. Багато раз помічав, що побудова сету відповідає настрою. Так що, ЛЮДИ!!!! Не псуйте настрої ді-джеям! Ніколи!))) Якщо мені сумно – є люди, які вміють піднімати мені настрої. В першу чергу це знову ж таки моя дружина. Її почуття гумору здатне загнати мене під стіл на 2-й хвилині розмови. Це був один з основних факторів, які я помітив у ній 5 років тому :)

АТУМ: Мені відомо, що для тебе, як для ді-джея, головне трек-лист, а не конкретно саме зведення, виходячи із твоїх слів: ... «Очень придирчиво относиться к подбору музыки, для меня важнее что ди-джей играет, нежели насколько качественно он это сводит. Это не значит, что можно ужасно сводить хорошие треки, просто становится обидно, когда

АТУМ

ІНТЕРВ'Ю

ребята с хорошим чувством ритма играют все подряд...»

Чим ти керуєшся при підборі музики? Скільки часу ти на це витрачаєш? І чому саме ТРАНС?

DJ MAX FREEMAN: Почну з останнього питання. Чому транс? Тому що, на мій погляд, саме цей напрямок найбільш вдало поєднує у собі мелодійність і клубний біт. Гарна трансова композиція здатна заставити людину плакати – перевірено! ☺ Чим я керуюсь при підборі треків? Я граю трек тільки тоді, коли знаю, що сам із величезним задоволенням танцював би під нього на танцмай-данчику. Кращого показника не може бути. Ідеальний ді-джеїнґ настає тоді, коли сприйняття і емоції залу повністю співпадають із твоїми. Тоді починається потужний обмін енергією. Скільки часу йде на відбір музики? Не так багато, як хотілося б... Намагаюсь час від часу вивільнити собі нічку, щоб декілька годин поспіль присвятити пошуку гарних треків. Допомагає певна «музична інтуїція», також є продюсери, треки яких майже безпомилково бувають прекрасними. У такому разі просто довіряєш імені автора. Для мене такими авторами є Mat Zo, W&W, Marcus Schulz, Armin van Buuren і деякі інші. Втім, і у цих людей бувають невдалі композиції. Все потрібно попередньо відслуховувати. Композиційна побудова сету має величезне значення.

АТУМ: Як ставишся до рейтингів, створених для визначення першості у ді-джеїнґу??? І чи є вза-

галі у них потреба.

DJ MAX FREEMAN: Рейтинги. У наш час дуже важко говорити про їх об'єктивність. На ресурсах типу TopDJ чи ПромоДЖ є безліч людей, які задовбують оточуючих помпезними на зразок «а давай я тібе плюсік дабавлю, а ти міне, харашо?» і (що найсмішніше) примудряються накрутити собі пристойну цифру чи місце у рейтингу. Зате з першою 20-кою рейтингу зазвичай ніхто не сперечається – туди проходять більш-менш знані у країні люди. А в загальному – рейтинг існує для того, щоб ми могли піднімати свої гонорари :) Найкращий рейтинг – це кількість людей, яка прийде в клуб тільки на твоє ім'я.

АТУМ: Якби тобі запропонували охарактеризувати себе одним словом, щоб це було за слово? І поясни чому.

DJ MAX FREEMAN: Дипломат. Не у сенсі чумаїдану для документів, звичайно. Просто я абсолютно не конфліктна людина і завжди намагаюсь розв'язувати будь-які суперечки без зайвих рухів і навіть без зайвого підвищення голосу. Виходить не завжди, але я завжди цього прагну.)

АТУМ: Які якості ти найбільше цінуєш у людях? І які зневажаєш? Чому?

DJ MAX FREEMAN: Дуже люблю, коли людина (особливо молоді) цікавиться тим, що відбувається у світі навколо неї.

Маючи стільки доступних джерел інформації, не виявляти цікавості до світу – злочин. Також

завжди ціную доброзичливість. Дивлячись в очі незнайомій людині, завжди приємніше бачити посмішку, а не вираз обличчя «як-мене-все-дістало-ше-й-ти-тут-вилупився-чогось». Страшенно не люблю, коли людина починає стверджувати і робити висновки у сфері, у якій абсолютно не розуміється. Не люблю хамів. Не терплю п'яних дівчат. Не люблю шварок :)

АТУМ: Турист не може обійтися в поході без солі, сірників, ліхтарика і т.д., а без чого не може обійтися ді-джей під час виступу?

DJ MAX FREEMAN: Не буду вдаватися у технічні подробиці (навушники, пульт, диски і т.д.). Скажу так: ді-джей під час виступу не може обійтися без енергетичної хвилі з боку глядачів. Якщо її немає – грати дуже важко. Якщо ж така хвиля є – особисто я можу грати 5-6 годин безперервно.

АТУМ: Чи є пенсійний вік у дж? Якщо так то приблизні його межі.

DJ MAX FREEMAN: Ну, дивись. Полу Окенфолду зараз 46, а він все ще коштує близько 25 000 євро за виступ. На сцені варто залишатись доти, поки ще можеш дивувати людей своєю творчістю, а не смішити цілюлітом на пузі :) Іноді тільки у дорослому віці ді-джей починає виходити на пристойний рівень. Так було з багатьма нинішніми зірками ді-джеїнґу. Так що, якщо через 20 років побачиш афішу з моїм ім'ям – знай – я ще не пенсіонер :)

АТУМ: Те, чим ви заробляєте на життя, не визначає, хто ви як людина, визначає Вас те, наскільки якісно Ви це робите...прокоментуй, будь-ласка.

DJ MAX FREEMAN: Все просто: гарного, добросовісного двірника я поважатиму більше, ніж поганого ді-джея, незважаючи на те, що друга професія нібито престижніша, ніж перша. Людина повинна відповідально ставитись до своєї роботи. Саме тоді через багато років їй не буде соромно за пройдений шлях. У наш час багато людей намагаються вразити престижністю чи екзотичністю своїх професій. Для чого? Вражайте результатами своєї роботи! ☺

Відпочивай у стилі

CLASSIC
підприємств

ПІЦЦА

м. Ковель, вул. Мішкевича, 10
з 11⁰⁰ до 23⁰⁰

м. Ковель, вул. Сагайдачного, 6в
з 10⁰⁰ до 22⁰⁰

ЗАМОВЛЕННЯ ЗА ТЕЛ:

5-11-66, 7-11-66

Гоу Віз Мі

Музеї, галереї, пам'ятки архітектури, краєвиди, пейзажі... Усе це надихає, хвилює, зачіпає, чіпляє глибокою досконалістю, майстерністю, але... Але все воно мертве. Оцінити, оживити і зрозуміти це здатна лише людина. І саме ця дивоїстота привертала найбільше моєї уваги у подорожах. Йй я і присвячую цей пташиний розділ. Це тепле і затишне дупло.

Британія

Будапешт

гіршим курсом обміну. Далі за списком – поселення в готель. Якщо не враховувати те, що касовий апарат зажувало, і нам не видали чек, все обійшлося без пригод. Єдине, що я не змогла перекилася, – вартість ночівлі, для пояснення скористалася написом на папірці. Іноземець виявився голодним, то ж попереду нас чекав ресторан. У зв'язку з тим, що з ресторанів я знаю тільки дитяче кафе, я запропонувала піти на піцу. Він погодився, – вартість ночівлі, і ми пішли. Столик хитався, я забула, як перекладається англійською слово «апельсин», щось там акала і він подумав, що я хочу запропонувати йому алкоголь. На щастя, він був в Італії, і для нього назви страв італійською були знайомі. Довершенням «картини» став туалет на вулиці. Добре, що у мене знайшлися вологі серветки. «Сенк'ю», – сказав він мені. «Ти мій енжел, як добре, що ти знаєш англійську».

Бразилія

Розпочну, мабуть, традиційно з кінця. Коли вже про всі мої подорожі було забуто, ноги топтали рідну землю, а пташечки цвірінькали виключно українською, сталося те, що мало статися. Ідучи з роботи, я зустріла його. Іноземця! Він махав мені зі своєї червоної машини, подумки промовляючи: «SOS, хелп мі!» Я підійшла, і почуте ледь не збило мене з ніг. «Ду ю спік інгліш?» Справа в тому, що я то спік колись, але вері вері нічо не пам'ятаю зі шкільної програми, бо вже встигла вивчити італійську і перекрити нею усі доступи до моїх попередніх мовних запасів. Я відповіла, що «Єс, ай ду». Виявилось, що йому потрібен найближчий і чомусь саме великий банк. Розуміючи, що пояснити, де розташований цей «біг-банк» я не можу, винесла вивок «Ай гоу віз ю». Я тиццала пальцями, а він озвучував «райт-лефт». По дорозі мені вдалося (не знаю, щоправда, яким чином) з'ясувати, що він живе в Німеччині, але сам турок. Працює кимсь на кшталт футбольного менеджера. Виявилось, завдання у нього було банальне – розмінати гроші. Звісно, я завела його у банк з найбільшими чергами і най-

Колись, будучи в Італії, ми з друзями пішли на дискотеку. На запитання охоронця, звідки ця дівчина (себто я), один бравий італієць відповів: «З Нью-Йорка». «Справді? А з якого саме району, я теж там мешкаю...»

Переважна більшість знайомств із іноземцями відбулася саме в Модені (місто на півдні Італії). Майже всі вони були студентами, що їздили туди удосконалювати знання мови.

З японкою на ім'я Ріеко ми жили по сусідству. Завдяки їй я багато дізналась про Японію. Вона мені розповіла, що чоловіки у них дуже спокійні, сором'язливі і навіть слабкі. Ініціативу завжди бере на себе жінка. Мабуть, воно і справді так. Та все ж спілкуватися з ними дуже приємно. Вони приділяють усю увагу тобі, дуже уважно слухають, усім цікавляться. У них високий рівень культури. Їх поведінка дуже виважена і акуратна. Ріеко показала мені, як писати ієрогліфами моє ім'я і навчила кількох слів їхньою мовою. «Рінго» японською «яблуко».

Італійці поруч з японцями виглядають дуже контрастно. У них немає такої стриманості, вони без комплексів. Їх вульгарність іноді переходить усі межі. Хоча поруч із ними почуваєшся більш вільно, в той час як із японцями боїшся зробити неправильний рух. В Італії жін-

Зеландія

лось, що він, розбивши бокал, обережно зібрав скло і дуже переймався з цього приводу.

На вокзалі ми познайомилися з австрійцем, який їхав у Мюнхен (італійською «Монако» невідомо з якої причини). Він погано знав італійську, це все ж не завадило спілкуванню з ним італійцю, який нас проводжав (вони чомусь вважають, що їх мова зрозуміла усім). У потязі я сиділа поруч з ді-джеєм, який живе на Ямаїці. Він не міг заснути всю ніч (професійне), і ми довго розмовляли. Дуже колоритна особа.

Були й інші. Мовчазна новозеландка, симпатична і весела Тетяна з Бразилії, якій не вистачало м'яса (італійці його мало вживають), іспанка з кумедною стрижкою, дівчинка з Пітера,

ка і чоловік вважаються рівними. Ніхто не відчиняв переді мною двері і не пропонував понести важкі речі, все ж... до жінок вони ставляться з повагою, дослухаються. Для чоловіка найважливішою є думка матері і дружини. Вечеряють вони у родинному колі. Сім'я для італійців понад усе. Старше покоління є повною копією героїв фільмів Фелліні, нове – більш американізоване.

Мені завжди найбільше подобались британці. І моє знайомство з Томасом з Оксфорду (якщо не помиляюсь) було тому підтвердженням. Вони освічені, інтелігентні та вишукані. Розмовляли ми з ним італійською (адже вона була цілєю його приїзду), хоча він процитував на наше прохання рядок із «бітлів» рідною мовою. Я, моя сестра і Ріеко наперебій розпитували все, що знали про їх країну. На жаль, наші знання були не надто глибокими, ми сплутали національність письменника О'Генрі, назвали їх земляками, і бідолашній англієць перебував у розпачі від незнання власної літератури. Мені чомусь запам'ята-

Італійці

одружена з італійцем, яка сумувала за походами в театр, ну і, звісно, моя бабуся – громадянка Білорусії, про неї колись окремо.

Коли ми їхали додому через Угорщину, наш потяг заїздився на дві години, і ми не встигли пересісти, та то вже зовсім інша історія...

ПТАХА

Оксфордська

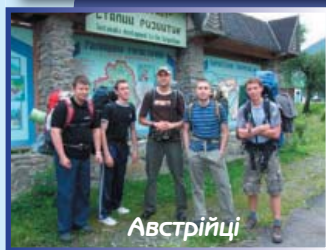
ПОДорожНИК

Японія

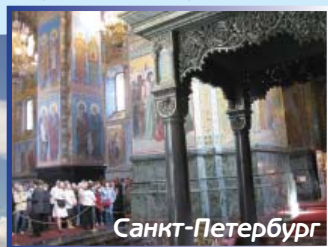
Іспанці

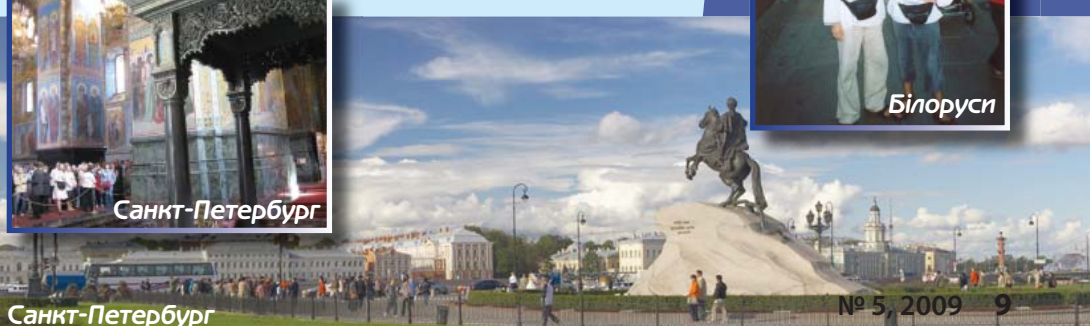
Австрійці

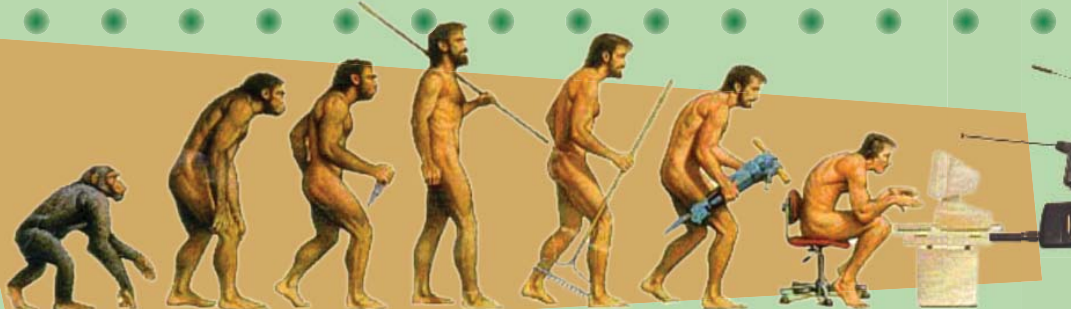

Білоруси

Санкт-Петербург

Прогрес-регрес

Чи зробила нас цивілізація цивілізованішими, а прогрес прогресивнішими? Чи є мораль у казки з попелюшкою-роботом? Чим займаються люди, коли вимикають телефони, телевізори, комп'ютери, пральні машини і пілососи? На що ми економимо час, подарований нам нашими електронними друзями?

Коли в усіх будинках вимикають світло, і все припиняє працювати, ми відчуваємо свою безпомічність. Коли неживі предмети не хочуть оживати, втрачається сенс будь-чого, комфорт зникає, настає безпорадність. Усе наше надважливе виринає з-під нашого контролю. Герої серіалів втрачають своїх щоденних надуважних глядачів, футбол ні для кого забуває гол, ніхто не співчуває обездоленим депутатам і найпопулярніше слово-відмазка у російському варіанті (крыса-криза), так схоже на нашого щура, тане в новинних просторах.

По сто разів на день відчиняю двері холодильника, ніби хочу знайти там відповіді на всі запитання. Дістаю з нього усе моє вчора: недоїдений суп, забутий сир і скисле молоко. Запишаю у мікрохвильову піч: вона зігріє, як не мене, то сніданок.

Музику слухаю з магнітофона, танці дивлюсь по телевізору, роз-

мовляю по мобільному, листи відсилаю есеменами, на роботу і додому у маршрутці, а що залишається для мене? Натискати кнопки on/off. Навіть омлет змішую міксером.

Головне – стежити за тенденціями, поповнювати технічні запаси, відремонтовувати, мити, натирати, аби блищало і працювало на радість нашій лінії.

Ми вже не читаємо книжок, дивимось серіали, зняті за їх мотивами. Музику сприймаємо як мелодії для телефону. Проїхатись на білому мерсі у сяйві світлофорів для нас заманливіше, ніж прогулюватись нічним містом при світлі ліхтарів.

Іноді у пошуках гаманця я не можу зрозуміти: чому з ним не можна зідзвонитись, як і з моїми двома мобільними? Так-так! Це раніше я не мала потреби в одному, тепер завела два. Один – на дешеві дзвінки, інший – на повідомлення. Годую їх картками поповнення, підзаряджаю, ношу завжди із собою, а якщо вони виходять з ладу або губляться, втрачаю усі орієнтири в житті.

У моєї кімнати живе кролик, який окрім довгих вух і пазурів, має довгі та гострі зуби. Він дуже не любить усе пов'язане з електрикою.

Перебриз провід від праски, подовжувач, зарядний пристрій. Спаяли, перемотали ізоляційною стрічкою. Усе б нічого, та дійшла розправа і до навушників від плеєра. Їх врятувати не вдалося... Тепер гуляю містом і не можу звикнути до усіх цих дивних звуків навколо: то птахи якісь, то люди, то машини... Де моя музика?

Купила цифровий фотоапарат. Знімала кота і випічку. Тепер переставляю туди-сюди, пил протираю. Невдалі світліни просто видаляю – і все! Результат миттєвий. Нудно, доступно, буденно.

Маю купувати блендер для коктейлів, можливо, подарують ноутбук... Хочу жити в лісі з білками і дятлами!!!

Прогрес/регрес,

або Нащо люди вигадали комп'ютери?

ПТАХА

Світлана і Олена

Світ.ЛЮ

Хто б міг подумати, що ще всередині недалеких 90-х стаціонарний телефон був неймовірно розкішню, на яку люди очікували роками, стоячи «у черзі». Магнітофон «Маяк» і кольоровий телевизор були найціннішими речами і дбайливо оберігалися від пилунок і будь-яких пошкоджень. Якщо хотів спілкуватись, писав ПАПЕРОВІ листи, відповіді на які треба було чекати тижнями! Коли ти малим ішов гуляти, то обов'язково казав мамі-татові-бабусі, куди ти йдеш, щоб вони знали, де ти перебуваєш. Зараз, у 2009-му, в кожній хаті по декілька теликів із супутниковим або кабельним телебаченням, ПК зі швидкісним Інтернетом, і в кожного члена сім'ї по мобільному телефону – як мінімум. «Час – це гроші», – каже мій улюблений викладач. А «блага» цивілізації допомагають нам робити усі найбуденніші речі якомога скоріше та ефективніше. От тільки: ЯК ми витрачаємо виграний нами час – то вже інша історія.

Так от. Речі, без яких я, наприклад, свого життя просто не уявляю:

МрЗ-плеєр: як на мене, один з найгеніальніших пристроїв людства. Куди б ти не пішов, улюблена музика завжди з тобою, хай ти гуляєш містом, їдеш кудись далеко-далеко або відгороджуєшся від занудного голосу неулюбленого викладача на парі.

Комп'ютер: на мою думку, це взагалі «колесо» ХХ століття. Не просто чудо, а ЧУДИСЬКО, геніальний витвір людського розуму. Цей набір заліза з Інтернетом... у ньому може підтягувати міста, знайомити людей, замовляти до хати їдло, одяг, меблі, техніку та багато інших цікавих послуг, які мені тут описувати не тре!)).

Флешка: така манюнька фігня може вміщувати в собі гігабайти гігабайтів вдало скачаної інформації з чужих інформаційних носіїв. Нашо хом'яку великі щокки, якщо можна запхати всю у флешку?!

Кухонний комбайн: річ ну просто незамінна на кухні. У ній ти можеш дрібнісінько різати і дрібнити ВСЕ: від моркви до горіхів. За допомогою цієї штуки можна робити фреші або терти картоплю на деруни. І не треба стирати усі пальці у кров чи лити сльози і тихо матюкатися над цибулею.

Мобільний: оооо..... ну покажіть мені людину, в якій немає мобільного телефону! У мене їх два. Завдяки нашим коханим операторам ми можемо слати смс, триндіти з друзями чи коханими годинами, і нема різниці, що ті кохані в іншому кінці країни чи планети. Телефони зближують, ага.

«Передові» технології – то не так вже і зле? Головне не захоплюватись, і не перетворювати своє життя на пластмасу. Цього вам і бажаю!)).

Мамадея-4. Соціальний психоз. Чотири розмови

«Мамадея»

– проект соціальний, «літературний», з елементами інших видів мистецтва. Впертість його організаторів «Молоді нації», ініціативної молоді тобто, вражає і викликає повагу. Попри різні думки учасників проекту, незаперечне одне: «Мамадея» є і набуває щораз більшої популярності в масах. Думаю, на п'ятій «соціальній вечірці» вже буде не проштовхатися. Що ж, побачимо. Мені пощастило зустріти кількох старих друзів і знайомих, спровокувати їх на розмову. Що ж, поети – народ публічний, інтерв'ю дають охоче, а мені тільки цього й треба.

Першою жертвою диктофона став тернопільський поет **МИКОЛА ШПАКОВСЬКИЙ**, більше відомий в народі як **БАРЕТ**.

– **Привіт. Що тут робиш, як сюди потрапив?**

– Оленка Артеменко запросила, організатор. Не зміг відмовити такій красивій дівчині.

– **Ти вперше на «Мамадеї»?**

– Так. Напевно, і востаннє. У мене трохи інші вподобання щодо цього всього, не такі панківські.

– **Колю, що би ти хотів, щоб у тебе запитали?**

– Я б хотів, щоб мене запитали, чого тут бракує, а чого вдосталь?

– **Кажі, – хіба ж тобі відмовиш?**

– Бракує, як на мене, глибини. Може, тому що це п'ятниця, люди не налаштовані слухати. А вистачає тут усілякої «потолочі», що хоче себе розташувати десь ближче до арту.

– **А ти критичний. Не буває ж таких масових заходів без «потолочі», як ти кажеш.**

– Не буває, але ж це не значить, що не варто про це говорити. Ми маємо орієнтуватися на активного слухача.

Далі наша розмова перейшла в суперечку, а, крім того, за звуковим ефектом, створеним рок-гуртом «**STINX**», та стимленою від поезії молоддю, розмовляти стало неможливо. Тому під час наступної невеличкої звукової перерви розмовляти зі мною довелося **ОЛЕНЦІ АРТЕМЕНКО**, одній з організаторів вечірки. Вона, нарешті, пояснила мені, що ж означає цей загадковий термін «соціальний психоз».

– **Мета сьогоднішньої «Мамадеї»?**

– Літературний вечір з аспектами інших видів мистецтва. Мета: дати можливість людям продемонструвати свою позицію стосовно тематики, яку ми висвітлюємо. Тому й поезія мала бути така, яка викриває ставлення людей до соціального психозу, розкриває цю проблему, показує, що це таке, і як впливає на життя. Ну, музика підібрана теж така, соціально психозна. Соціальний психоз – це вище, коли людина припиняє думати сама за себе, коли її думки співпадають з думками соціуму, один в один, так би мовити.

– **Тепер ще таке. Це четверта «Мамадея». Боротьба з наркотиками, війною і т. д. Чи досягнута загальна мета цієї боротьби, заявленої в темі?**

– Я скажу так: по-перше, як тільки ми зараз даємо оголошення про те, що буде Мамадея, одразу починають зголошуватися люди. Це стосується і музичних гуртів, і письменників. По-друге, мені здається, що головне – це когось проштовхувати, дати можливість виступити для людей. Є ж ті, хто не вміє шукати собі місця під сонцем. По-моєму, «Мамадея» багатьом з них в цьому плані допомогла.

– **Думаєш, сьогоднішній вечір якось вплине на активність людей?**

– А ти бачила, скільки тут молодих людей? Думаю, що це щось та й значить. Принаймні, для них. Думаю, поезія, музика – це шлях альтернативного розвитку сучасного суспільства.

– **Скажи щось світові.**

– Світе, я тебе люблю!

Оленку терміново покли-

кали вирішувати якісь організаторські питання, а мені довелося шукати новий об'єкт. Об'єкт знайшовся майже відразу, ним стала **ЮЛІАНА ПАРАНЬКО**, львівська поетеса, яка цього разу прийшла не себе показати, а людей подивитися.

– **Що робиш на «Мамадеї»?**

– Прийшла просто відпочити.

– **Будеш читати?**

– Ні! Кажу ж: сьогодні відпочиваю!

– **Звідки дізналася про вечір? Це твоя перша «Мамадея»?**

– Перша. Раніше навіть не чула про таке. А дізналася від Люби Артеменко, яку зустріла в галереї «ОМ».

– **Ти підтримуєш ідею і її втілення?**

– Ці виступи важко не підтримувати.

– **Скажи тоді ще основні плюси і мінуси, на твою думку.**

– Плюс в тому, що це весело, гарно, можна, нарешті, відпочити. Мінус, як завжди, це проблеми з організацією, з людьми.

– **Як думаєш, «Мамадея» досягла поставленої мети?**

– Думаю, так. Люди приходять почути музику, але їм доводиться ще й слухати поезію. Виходить, що ті, хто хотів виступити, – виступили, а ті, хто мали почути, – почули.

Юліана побігла до своєї компанії слухати музику і насолоджуватися шумним вечором. Ах, молодість, молодість... А мені на очі потрапив ще й **ВАНО КРЮГЕР**.

– **Скажи кілька слів про «Мамадею».**

– Усе дуже класно. Не дочекаюся, коли буду виступати, бо ж дуже втомлений, хочу спати.

– **Тобі тут подобається?** – Ваню не багатослівний, видно, розмовляти просто так він не дуже любить.

– Ну так! Атмосфера супер! Люблю цю публіку.

– **Як думаєш, «Мамадея» досягла поставленої мети?**

– По-моєму, мета подібних заходів одна: зібрати прогресивну молодь. Тут, безумовно, вона досягнута.

Відгрімала холодна і застуджена «Мамадея», струсивши з підземних стін «Пивного клубу Роберта Домса» зимовий холод, розійшлися учасники і глядачі. А літературний соціальний проект продовжує жити. Думаю, не за горами наступна, п'ята «Мамадея» з черговою ідеєю боротьби. Може, навіть з божевільною ідеєю. Але хто сказав, що божевільні не творять історію?

Юля С м а л ь

Юля С м а л ь

В а н о К р ю г е р

Б а р е т

Юліана
П а р а н ь к о

Н а т а л я
П а с і ч н и к

О л е н к а
А р т е м е н к о

ЙОГО ВЕЛИЧНІСТЬ ХІП-ХОП

МУЗИЧНЕ

Мар'яна Таракан

Не один музичний жанр побачив світ серед тенет чорно-білих протиріч. Під час колонізації Америки європейцями, рабства чорношкірих, а потім проголошення Сполучених Штатів і закону про рівні громадянські права у межах державного кордону існував іще один, який розділяв людей не за місцем проживання, а за кольором шкіри.

Негритянські гетто на вигляд були чорніші за хмару. Захарашені вулиці з примарами-будинками, присмак бідності та їдкий запах війни, який нутром відчували білошкірі. Вони були там навіть не персоною нон-грата, а викритим диверсантом на ворожому фронті. Парадоксально, що саме в таких умовах, у такому світі 2-ї половини 70-х жило й мистецтво.

Його колиска – набиті молотдю підвали Бронксу, крики, галас, потоки чорного фанку Джеймса Брауна та Гарі Ньюмена з лона ді-джейського пульта. І перші римовані та складені на ходу строфи, виголошені у

мікрофон. Цю фішку легендарний Кул Херк привіз із Ямайки, де вигуки заводили публіку, і де диск-жокей був не просто синтезатором музики в кутку, а її символом. З кожною новою вечірною начитування у мікрофон ставало все змістовнішим та довшим, і ті, у кого це виходило наймайстерніше, перетворювалися у Masters of Ceremony або Microphone Controllers, а в народі – MC.

ВИТОКИ. Читка з вуст MC переросла у реп, який звучав під ді-джейський ритм, де акценти були розставлені на басових та ударних партіях. Влаштувалися батли (словесні двобої експромтом) реперів у широких штанах, що трималися лише на «чесному слові», бейсбольних майках, білих «адідасівських» кросівках та натягнутій на всього лоба вузькій шапці. Ті, хто тілом володів краще, ніж язиком, починали танцювальні батли, випусючи кола на голові із задерними ногами та демонструючи ламані рухи кінцівками. В-boys – їх ім'я, і разом зі своїми подругами fly-

girls вони дали життя танцю хіп-хопу – breakdance. Якщо зібрати усе це і додати сюди художньо розмальовані балончиками стіни – отримаємо цілу субкультуру, що проповзла згодом вулицями майже усього світу, – його величність ХІП-ХОП.

OLD SCHOOL. З цього часу хіп-хопери та репери почали з'являтися, як гриби після дощу. Олдскульний хіп-хоп пахнув настроєм андеграундних вечірок, зірки й вийшов, а ще пастельними відтінками гумору. Він був легким, передбачуваним, традиційним (якщо проводити паралель з new school).

Далі починається трохи експериментів, трохи новаторства – і на олімп виходить Run DMC з дебютом у вигляді суміші треків «Raising Hell», індивідуальністю стилю і кросівками «Adidas». Поруч із репером на відстані витягнутої руки стоїть гурт Beastie Boys – білі(!) хлопці (до речі, най-

ПТАХА

перший білий реп – це Blondie «The Rapture» з розгріву на концертах Мадонни, які досягли комерційного успіху і чий альбом «License To Ill» тримався на вершинах американських чартів бозна-скільки часу.

Гурт Public Enemy розбавляють тематику хіп-хопу соціальними й політичними композиціями, жорсткими реаліями вуличного чорного життя. Альбом «It Takes a Nation To Hold Us Back» стає платиновим, а в хіп-хопі з'являється hardcore rap. Він повідав нам про всю чорноту американських гетто, пихатість, хіть та іноді навіть насильство. У 1991 році до них приєднується Ice-T, а хардкор виливається у gangsta rap, шершавий, грубий, реалістичний в текстах, аж до непристойності. На альбомах таких реперів клеїлися ярлики «Parental Advisory», тобто «Увага! Відсутня цензура!». Це золотий час гурту N.W.A. (Dr.Dre, DJ Vella, Easy E, Ice Cube, MC Ren), які на все горло кричали про наркотики, злочинний світ та вбивства, хронічну ненависть до поліцейських. Альбом гурту «Straight Outta Control» мов від पोмаху руки моментально став золотим.

З'являється жіночий дует Salt-n-Pepa, котрий був номінований на премію Греммі в новоспеченій номінації «Найкращий реп-виконавець». Починає свій злет репер та актор Will Smith. Ще одна реп-леді Queen Latifah в 1994 році отримує Греммі за найкраще соло-виконання. Тупас Amaru Shakur (справжнє ім'я), ікона хіп-хоп індустрії, починає свою кар'єру релізом дебютника «2Pacalypse Now», згодом – «Strictly 4 My N.I.G.G.A.Z». Він започаткував таку хіп-хоп-штучку як діси (disses – купа бруду та агресії із лайкою у бік другого репера-противника). Найвідоміший його діс – «Hit 'Em Up».

Учасник N.W.A. Dr.Dre починає самостійну музичну працю з альбомом «Chronix». Під своє крило він бере Snoop Doggy Dogg'a, відомого згодом не одним судовим процесом, звинуваченнями у зберіганні наркотиків та нападами на людей. У дуеті репери

виділяють з хіп-хопу g-funk. Відмінні риси цього напрямку – це повільний ритм, глибокі баси, ледь відчутний жіночий голос на задньому фоні.

Хіп-хоп був повністю просочений реаліями негритянського життя у джунглях гетто, приправлений пафосом, перебільшенням та розбещеністю. Проте, на противагу цьому, гурт The Fugees підмішав до хіп-хопу і соул, і perri, і джаз, додавши приємні вуху тексти і пропаганду людських ідеалів. Гурт отримав Греммі за альбом «The Score» у 1997-му.

ВІЙНА. Хіп-хоп уже не був суто чорною музикою і давно вийшов за рамки своєї батьківщини – негрів. Расовий кордон, що розмежовував білих і чорних, тепер розділяв своїх від своїх, чорношкірих від чорношкірок.

У 80-х століцями хіп-хоп генерації був Нью-Йорк. Звідти вийшов увесь old school, тут працювали мамонти реп-індустрії Public Enemy, Tupac, Nas, Puff Daddy, Run DMC, The Fugees, The Roots. Всі вони, зібрані докупи, втілювали East Coast Rap (реп східного узбережжя). Аж доки одного дня на гурт N.W.A., вихідців з Лос-Анджелесу, публіка не сприйняла із шаленою популярністю. Кинутий виклик Іст Коусту потягнув за собою низку виконавців, серед яких були Ice-T, Ice-Cube, King Tee, Dr.Dre та зародження West Coast Rap (репу західного узбережжя).

Боротьба за першість на хіп-хоп арені досягла апогею в холодній війні між 2pac (Lesane Paris Crooks), Shakur та Notorious B.I.G. (в якій активно використовувались вищезгадані діси, а також відкриті образи один одного) і закінчилася війною в буквальному сенсі цього слова. У 1996 році Тупак отримав чотири кулі під час drive-by shooting (відкритий вогонь з повільно проїжджаючої машини). Через півроку майже ідентично гине і Notorious B.I.G. Обидва вбивства до сьогодні не розкрито, хоча ніхто не заперечує зв'язку між ними.

На сході з'являється Wu-Tang Clan та Jay-Z, на Заході – Snoop

Dogg та Coolio, але West Coast Rap втрачає, на жаль, кермо влади, а натомість починає прогресувати південний хіп-хоп – Майамі, Новий Орлеан, Атланта.

ХХІ СТОЛІТТЯ. На теренах американської хіп-хоп культури з'являється білий фарбований репер Емінем, зайнявши на певний час ТРОН своїм речитативом, просякнутим душевною травмою важкого дитинства, ненавистю до своєї дружини та поклонінням перед своєю дочкою. Виходять у світ дует Outcast та 50 Cent, до чіх рук пливають нагороди Греммі й MTV MA. Всюдисущий Timbaland, талановитий продюсер, розкрити не одного знаменитого тепер виконавця, володіючи неймовірним даром перетворювати в хіт будь-яку пісню, що опиняється в його руках.

У хіп-хопі Outcast, Chyna White, Lil' Jon & The East Side Boys започаткували стиль crunk, що володіє швидким веселим танцювальним ритмом. Trip-hop в особі гуртів Portishead, U.N.K.L.E., Morcheeba, Massive Attack, Tricky, заміщений на фанку, джазі, – психотропний, майже гіпнозний настрій також знайшов свого слухача. А експериментуючи з іншими музанапрямами, з'явився jazz-rap, grime, latin-rap і дещо модифікований старий добрий ритм н'блюз. Після того, як білошкірі репери не тільки США, а й усієї Європи перейняли хіп-хоп естафету, вони вдихнули в неї кохання, цінність дружби та людських вземин, благородність та рівноправ'я. Почали перетворювати з потоку життєвого незадоволення та оголеної реальності у віддзеркалення життя у справжньому мистецтві. Хоча й олдскул, і ньюскул не канули у небуття часових лабіринтів, без яких найвищі позиції культури хіп-хопу серед всього сузір'я сучасної музики не були б можливими.

ПТАХА

Мар'яна Гавришук

МУЗИЧНЕ

Дірочки у тілі, або Що таке пірсинг?

Чомусь дехто вважає, що пірсинг – це прояв агресії, дехто – що це дуже модний нині напрям у мистецтві... Та що це насправді? Зараз спробуємо з'ясувати.

Пірсинг – це один із найрозповсюдженіших способів прикрашати тіло. Нині він має шалену популярність серед молоді. Та це не означає, що пірсинг – НОВА течія у мистецтві.

Слово «пірсинг» походить від англійського слова «pierce», що означає проколювати. У своїй давності пірсинг не поступається тату. Істориками було знайдено надзвичайно велику кількість підтверджень того, що люди ще у давні часи цікавилися проколюванням тіла.

Напевно, ні для кого не секрет, що першими, хто почав захоплюватися пірсингом, були представники давніх африканських племен. Вони здавна проколювали собі вуха, носи, губи, вставляючи туди інколи зовсім неочікувані предмети, наприклад, кістки...

Також існують докази, що пірсинг існував за часів Древньої Русі. Літописи описують князя Ігоря, як величезного лисого здорваного із сережкою у вусі.

І так, найдревнішим і, очевидно, найпопулярнішим місцем для пірсингу є мочка вуха. Найстаріша мумія з пірсингом вуха була знайдена в Австрійському льодовику в 1991 році. Дослідження показали, що вік цієї мумії сягає понад 5000 років, а мочка вуха була розтягнена приблизно на 11 міліметрів!

Наступним за популярністю є пірсинг носа. Вперше він був зафіксований на Близькому Сході 4000 років тому. Про це навіть згадувалося в Біблії. Дуже популярний цей вид пірсингу в Індії. Цвяшок, або кільце зазвичай носили у лівій ніздрі, оскільки вважалося, що саме ліва ніздрия зв'язана з жіночими репродуктивними органами, і пірсинг у цьому місці забезпечує зниження

болю, а також полегшення під час пологів.

Ще одним популярним видом пірсингу є пірсинг язика. Він існував як ритуал в Ацтеків Центральної Америки і деяких племен на північному заході.

Наступний вид – пірсинг сосків. Вважається, що він з'явився у Древньому Римі. Римські центуріони, охоронці Юлія Цезаря, в сосках носили кільця – як ознаку відваги і кмітливості.

Пірсинг пупка. Це один з небагатьох видів, який не був помічений у давніх культурах. Також досить «свіжим» є інтимний пірсинг. Екстремали проколюють найнеочікуваніші місця.

Ну що ж, якщо ви вибрали те, що вам до душі, варто визначитися із салоном, в якому будете проколювати ту чи іншу ділянку тіла. Пірсер (майстер, що буде робити прокол) обов'язково повинен дотримуватися всіх гігієнічних вимог! Правильний прокол не повинен зачепити артеріальні й венозні судини, а також нервові закінчення, тому при дотриманні всіх правил кров практично не виступає.

Зверніть увагу!!! Лікарі-практики вважають, що процедура пірсингу не завжди безпечна. Часто небезпека пов'язана з тим, що проколювання ділянок тіла здійснюється самотужки або так званими «фахівцями», які навчилися цієї справи від друзів, з журналів чи відео, і їм бракує підготовки. Тому вони, буває, не дотримуються правил гігієни і не-

достатньо знають анатомію. А це серйозна проблема, адже проколом невідповідного місця можна спричинити надмірну кровотечу або ж завдати довгочасної шкоди ураженням нерва.

Існує також небезпека зараження через нестерильні інструменти гепатитом, СНІДом, туберкульозом та правцем. Лікарі вважають, що проколювання носового чи вушного хрящів набагато небезпечніше, ніж проколювання мочки вуха, оскільки в разі занесення інфекції можна повністю втратити верхню частину вушного завитка. А вставляння цвяшків у ніс може призвести до інфекції, котра легко передається у мозок через сусідні кровоносні судини.

Ротовий пірсинг може призвести до втрати чутливості язика, тривалої кровотечі, надщерблення зубів, посиленого слиновиділення, пошкодження ясен, дефектів мовлення, а також до проблем з диханням, пережовуванням і ковтанням.

І насамкінець, як то кажуть у народі: «Краса потребує жертв», та чи варта вона того, що потребує? Тож перед тим, як вирушити у салон, обдумайте все як слід, бо від цього може залежати ваше подальше життя!

Д а ш а Б о й к о

ОРЕНДА під торгові площі, офіс, банк, кафе.

м. Ковель,
вул. Грушевського, 26

м. Ковель,
вул. Шевченка, 26

Тел.: 8-095-5788862

ЛЮБОВ ЖИВЕ ТРИ РОКИ – ХОЧЕТЕ ПОСПЕРЕЧАТИСЯ?

Заплющуйте очі і переносимося з Уайльдівської Англії до Бегбедерівської Франції. Саме так, наразі будемо говорити про егоїстичного сноба, рекламщика за освітою Фредеріка Бегбедера і книгу, яка зробила його всесвітньо відомим «Любов живе три роки».

У самій назві вже відчувається дуель між зовнішнім світом, законами природи і людиною. Ну, я, як завжди, заінтригувала і накинула темне покривало... Про все по порядку, а на порядку денному декілька слів про автора.

Цю людину часто називають письменником для песимістів, як на мене, таке визначення безглузде. Якщо Уайльд, про якого писала в попередньому номері, умовно балансував на межі хорошого і поганого, то Бегбедер і є тією межею. Тільки прочитавши його книги, можна це збагнути.

Фредерік Бегбедер – одна з найпомітніших фігур у літературному світі сучасної Франції. Народився 21 вересня 1965 року в місті Неймюр-Сен під Парижем. Його мати Крістін де Шатенне – перекладач жіночих романів (зокрема, творів Барбари Картленд), а батько, Жан-Мішель Бегбедер, – професійний «мисливець за головами». Настільки нестандартна родина не могла не вплинути на спосіб життя самого Фредеріка – він дуже любить провокації та самокритику.

Письменник надає перевагу трохи «диким» сюжетам, з героями, схожими на нього самого. І не перестав всіх переконувати, що його роботи автобіографічні. Заслужену славу йому принесли романи «Спогади молодого людини» (1990), «Канікули в комі» (1995), «Любов живе три роки» (1997), «Оповідання під екстази» (1999), «99 франків», що став лідером книжкових продажів 2000 року у Франції, «Windows of the World» (2003) та «Романтичний егоїст» (2005). У 2007 році вийшов його новий роман «Au secours pardon», в

якому розповідається про Москву, де й потім книжка презентувалася. Думаю, вистачить з вас, зараз подаю десерт. Книжка...

«Любов живе три роки» – гарна назва», – подумала я, коли вперше на неї натрапила. І вирішила, що буду читати... не дарма, бо не прогадала. Книга просто нереально крута, така крута, що відірватися від неї НЕМОЖЛИВО!!! Хочете перевірити, почніть читати. Мені здавалось, що герой Марк Марроньє сидить поряд і розповідає мені, але це не було схоже ні на розповіді друга, ні на казки мамі...це було не схоже ні на що. Він просто розповідав. А я вірила. Навіть не просто вірила, а сліпо вірила. Я почала і сама пропагувати основну тезу книги про 3 етапи в коханні:

«У перший рік говорять:

«Якщо ти підеш, я покінчу із собою».

«На другий рік говорять: «Якщо ти підеш, мені буде боляче, але я виживу».

«На третій рік говорять: «Якщо ти підеш, я обміну це шампанським».

У мене теж був і сміх, і шок. Герой роману Марк Марроньє одружений на янголові (як він сам казав), майже самодостатній чоловік, живе стандартним усталеним життям середньостатистичного француза. Робота, дружина, коханка і жаб'ячі лапки на вечерю. Але є у ньому дещо, як кажуть американці, еспешел. Марк сповідує нову релігію, релігію, яка свято вірить в те, що любов живе 3 роки:

«Три роки! Статистика, біохімія, мій особистий досвід: термін любові один і той же. Не подобаються мені такі збіги. Чому три роки, а не два, не чотири або, скажімо, шістьсот? На мій погляд, це підтверджує існування трьох етапів, які не раз виділяли Стендаль, Барт та Барбара Картленд: Пристрассть-Ніжність-Нудьга, цикл із трьох ступенів, кожен завдовжки в рік – тріада, непорушна, як Свята Трійця».

І найпарадоксальніше, напевне, що читаючи цю книгу, проникаєшся цієї ідеєю. Віриш, поки події роману розвиваються... Марк, проживши не більше – не менше – 3 роки з «янго-

лом», розлучається і починає рішучі дії, щоб добитися своєї коханки. Простота, навіть деяка грубувата відвертість є в описі цих процесів. Сцена з повіями, опис порноканалів на TV та інцидент у туалеті вибили мене з колії, але, як говориться, що природне, те не потворне. Читати книгу, я напивалася разом з Марком, разом з ним блукала Парижем, страждала від кохання разом з Марком. Я беззастережно повірила в його теорію.

Що було далі? Далі я дочитала книгу і довго не могла отякитися... Чому??? Ха, а ви не думайте, що все так просто. Прочитайте і дізнаєтесь. А відгуки, відгуки можете прислати мені. Дуже хочу почути вашу думку. Пишіть на електронку «ПТАХИ», з поміткою для АТУМ. Буду чекати...

А, ще одне... Книга не несе в собі нічого такого, що здатне повернути світ. Вона просто дозволяє на деякий час зануритися в чуже життя, забути про свої проблеми, і, можливо, не здійснювати в майбутньому помилок героя. А хіба не для цього й писано більшість книг?)))

КНИГАРНЯ

АТУМ©

ПТАХА

Вітаю вас, любі читачі, у моїй новій рубриці. На цей раз я виступаю не в ролі клубного оглядача, кореспондента чи літератора. Цього разу я такий собі хитрющий та підступний лаборант, признатись чесно, дуже дивне для мене амплуа. Але воно того варте. Отож, трішки поясню: перед підготовкою номера я буду комусь із друзів, знайомих давати завдання. І вони будуть описувати мені свої емоції. Ну, все як на дослідах. Кроликами, звісно, ніхто нікого називати не буде. Тому СТАРТ!

Пацієнт: Міха.

Завдання: не палити протягом дня і нотувати все, що відбувається.

Зранку після сніданку і морнінг ексесайз, природна нездоланна сила змусила мене вийти на балкон і взяти цигарку...

... (цензура), курити не можна ж, пообіцяв. Дивно, але на мить здалося, що ідея не курити цілий день – просто глупота. Ну нічого, провемося.

Телик допоміг зрозуміти наступне: дивитися там нема чого... і дуже дивне відчуття змушує мене думати про куривиооооо.

Минуло 3,5 години. Раніше були випадки, коли я не курив і більше, але сьогодні по-справжньому відчув значення виразу «вуха у трубочку поскручуються». Мабуть, це пов'язано з чимось у голові, це дуже складно і не цікаво для мене, головне, що ці скручені вуха постійно про себе нагадують.

Кухня... Ніколи не думав, що можу стільки з'їсти!!! Я чув, що при спробі кинути палити прокидається звірячий апетит. Чиста правда! Все! Все, що можна було з'їсти, ішло «як діти до школи». І це трохи допомогло забути про вуха і невелику дратівливість, що з'явилась через хвилину сорок – максимум.

Люди...після обіду дратівливість розвинулася до рівня абсурду. Так мене вивести не під силу практично нікому. Однак після 6 годин без курива... реально.

З роботи приходять родичі, і на хаті починається вечірній сімейний рух. Звісно, сварки ніхто не хотів. Я зірвався. Емоції не можливо контролювати...

**СТОП!
ЯК ЦЕ ВИЙШЛО?
ВИЦЕН Я? ТОЧНО Я!**

Медичне заключення: пацієнт залежний. Його потрібно реабілітовувати. Ведуться роботи із профілактики.

От так ось воно!!! Як то кажуть, і жартома і всерйоз. Але то є реальність, від неї нам нікуди не дітися. Тільки боротися!!! Виявляється, звичка перемагає нас, якщо ми не переможемо її. Отож, робіть висновки... Свої, власні, а нотатки... хай стануть підказкою, у який, так би мовити, бік думати.

ПТАХА

АТТМ©

ЛАБОРАНТСЬКА

Р.С. Хотите отримати від мене завдання і побачити себе на сторінках журналу? – пишіть на електронну адресу «Птахи». Будемо співпрацювати.

Геноцид нації,

або «Не вбивай мене, мамо!»

Понеділок, 30 березня, відзначили у США як день Червоного конверта. Нова ініціатива американських християн полягала у надсиланні до президента Барака Обами порожніх червоних конвертів на знак протесту проти легалізації абортів у США.

Близько 130 тисяч осіб надіслало порожні червоні конверти президенту США Бараку Обамі, на зворотному боці розмістивши напис: «Цей конверт символізує дитину, яка померла в результаті абортів. Він порожній, оскільки життя цієї дитини не стало частиною нашого світу. Ця дитина могла б стати Президентом. Що було б, якби твоя мама збрехала аборт?»

Голодомор в Україні 1932–1933 років справедливо названо геноцидом українського народу, оскільки терор голодом, запроваджений сталінським тоталітарним режимом в Україні, призвів, за оцінками дослідників, до втрат від 7 до 10 млн. осіб, більше третина з яких – діти.

Еріх Марія Ремарк казав: «Смерть однієї людини – це смерть, а смерть мільйонів – тільки статистика». Ці слова нині актуальні, як ніколи, оскільки понад 30 мільйонів абортів, згідно зі статистичними даними Всеукраїнської громадської організації «Доля», зробили українські жінки за 17 років незалежності України (для порівняння – у Польщі за останні 17 років зробили 82 329 абортів, що в 365 разів менше, ніж в Україні, – інформує «Комсомольська правда в Україні»).

За офіційною статистикою 2000 року в Україні на 100 пологів припадало 106 абортів. Щорічно аборти роблять 400–500 дівчат віком від 10 до 14 років і 30–35 тисяч – від 15 до 17 років. 80% випадків безпліддя є наслідком абортів. Але офіційна статистика не враховує мініабортів – абортів, зроблених у період до 6 тижнів, які взагалі як аборти не реєструються, і ще багато абортів не

фіксують, щоб уникнути сплати податків, оскільки це платна операція.

Згідно з енциклопедією Вікіпедія, аборт – це припинення життя зачатой, але ще не народженої дитини шляхом видалення плоду з порожнини матки методом вишкрібання або відсмоктування (для видалення застосовують попереднє розчленування або отруєння (при медикаментозному аборті)), що є умисним перериванням вагітності через медичні, соціальні чи інші причини. Медичний аборт за своєю суттю є дитиновбивством, і тому у багатьох релігіях світу він вважається смертним гріхом.

Хоча рішенням Ради Європи з біоетики від 1996 року ембріона визнано людиною на 14 день після запліднення, у багатьох країнах світу життя юридично захищається лише після народження. У Біблії Івана Хрестителя у материнській утробі та після його народження названо «дитина» (Євангеліє від Луки 1 розділ 41 і 66 вірші), і ці факти стверджують, що людина є людиною ще у мате-

ринській утробі, оскільки нове людське життя розпочинається задовго до її народження.

З моменту зачаття дитина, перебуваючи у материнській утробі, швидко росте і розвивається: впродовж першого місяця у неї є зачатки найважливіших органів і зародкових оболонок. На 18-25 день починає працювати серце, формується власна система кровообігу. Впродовж другого місяця відбувається формування статевих органів, легенів, шлунка, печінки, м'язів та скелету дитини, із третього місяця дитина має ковтальний рефлекс, може морщитися, змінювати вираз обличчя, посміхатися і, відповідно, відчувати біль.

Саме тому аборт, незалежно від обставин та способу його здійснення, є жорстоким вбивством дитини, що спричиняє страшні нелюдські муки та страждання дитини перед смертю. Коли під час проведення цієї операції подивитися на поведінку дитини за допомогою ультразвукової діагностики, то видно, що вона відчуває жакликий біль, намагається уникати гострих медичних інструментів та хімікатів, які спричиняють її смерть. Пульс дитини від страху сягає 200 ударів на хвилину, а рот відкривається для німого крику болю та відчаю.

Але від аборту страждає не лише дитина, а й її батьки. Хтось мудро сказав, що значно легше видалити дитину з материнської утробы, ніж пам'ять про дитя з душі батьків. У результаті аборту є ранні та пізні ускладнення, які нагадуватимуть про скоєне вбивство, фізично, психологічно та духовно травмуючи життя батьків. Ускладнення відразу після аборту – це порушення цілісності матки, її руйнування, кровотечі, інфекція, тромбози, неповне вилучення плодового яйця та інше, що трапляється дуже часто. Більш серйозними наслідками є безпліддя, запальні захворювання жіночої статеві сфери, гормональні порушення, в тому числі рак грудей, порушення функціонування яєчників, ускладнення перебігу подальших вагітностей, психічні розлади, серед яких яскраво виражений постабортний синдром – розлад, викликаний фізичною та душевною травмою після аборту, який показує потребу невідкладного звернення до психотерапевта чи священнослужителя.

Але аборт – це і гріх, оскільки саме так його називають усі провідні світові релігії. Хоча в кожного з нас є різне сприйняття Бога, але, незалежно від наших вірувань у Господа, аборт впливає на наш розум, організм та стосунки з Небесним Отцем. Господь не схвалює аборти, тому нам важливо подумати над цими питаннями, оскільки кожному з нас за кожен вчинок доведеться відповідати перед Справедливим Суддею.

Дуже часто, говорячи про аборти, люди починають виправдовувати свої лихі вчинки різноманітними доказами. Чи погодилися б ви на аборт у наступних ситуаціях?

1. Бідова сім'я. Чоловік – служитель церкви. Вони вже виховують 14 дітей. Дружина дізналася,

ПТАХА

що вагітна п'ятнадцятою дитиною. Вони живуть у жахливій бідності. Беручи до уваги їхню бідність та ріст населення у світі, чи порадили б ви подружжю робити аборт?

2. Батько легковажний та любитель оковитої, а ще хворий на венеричну хворобу, мама хвора на туберкульоз. Перша дитина народилася, але померла через 6 днів. Дружина дізналася, що вагітна знову. Враховуючи усю складність ситуації, ви б порадили їй зробити аборт?

3. Дівчина ось-ось має вийти заміж, але дізнається, що вагітна не від свого нареченого, який, дізнавшись про це, хоче її залишити. Аби врятувати майбутнє дівчини, ви б порадили їй зробити аборт?

Якщо ви відповіли «так», то...

У першому випадку ви б убили Джона Веслі, відомого священнослужителя XIX століття.

У другому випадку ви б убили Людвіга ван Бетховена, одного з найвідоміших композиторів світу.

У третьому випадку ви б убили Спасителя Ісуса Христа!

Наше суспільство широко користується політикою «подвійних стандартів»: ми захищаємо права тварин, але в той же час робимо аборти, порушуючи усі права ненародженої дитини. Тому якщо ми мовчатимемо, то погоджуватимемося із беззаконням – вбивством невинних ненароджених дітей, які, як і ми, хочуть жити.

Чи розуміємо ми, що кожен наш вчинок впливає на майбутнє?

Немає значення, що було і що є у твоєму житті. Якби не були проблеми, Бог здатний допомогти у їхньому вирішенні, оскільки тільки Господь прощає кожну людину, що звертається до Нього з молитвою покаяння, щиро визнаючи свої гріхи. Тільки Бог може дати прощення, зцілення, мир та любов, яких так не вистачає сьогодні.

Тільки чистота ставих стосунків та подружжя вірність збережуть від розчарування, болю, хвороб та гріха дітовбивства. Бережімо життя, яке дає Бог!

Олександр Самрук

ОРГАНІЗАЦІЯ РОБОТИ УЧНІВСЬКОГО САМОВРЯДУВАННЯ

8 квітня у Ковельському культурно-просвітницькому центрі відбувся тематичний навчально-тренувальний семінар методистів управлінь, відділів освіти з питань виховної роботи та лідерів учнівського самоврядування «Організація роботи учнівського самоврядування».

На семінар з'їхалися зі всієї Волинської області. Також були присутні представники з молодіжних громадських організацій міста. Усіх присутніх вітали заступник начальника обласного управління освіти та науки Валентина Загрева, керуючий справами виконавчого комітету міської ради Борис Зінчук, начальник управління освіти Віктор Бичковський.

Ковельчани ділились досвідом щодо організації учнівського самоврядування в навчальних закладах. Представники громадських організацій розповіли про заходи, які проводяться для молоді. Президент ковельських старшокласників Марина Рижко розповіла про досягнення і успіхи у роботі, яка була проведена протягом 2008-2009 рр.

Директор школи шляхетних українок Галина Голубович презентувала свої напрацювання та ознайомила з роботою закладу.

Учасники семінару оглянули зали культурно-просвітницького центру, де і проходив захід.

Практична частина семінару пройшла у міській гімназії, де гостям представили проекти «Волонтерський рух – це стан душі» та «Ми будуємо школу майбутнього».

Ковельський МВК

ВІДКРИВСЯ ВЕБ-САЙТ КОВЕЛЬСЬКОГО ОСЕРЕДКУ НАЦІОНАЛЬНОГО АЛЬЯНСУ

16 квітня 2009 року в мережі Інтернет почав свою роботу веб-сайт Ковельської міськрайонної організації Національного Альянсу. Основне завдання сайту – інформування молоді регіону з діяльністю Національного Альянсу, його ідеологічними засадами та програмою. Також на сайті буде висвітлюватись діяльність ряду ідеологічно близьких організацій (Волинської Федерації Бойового Гопака, Молодіжного фонду «Наше майбутнє», ПЛАСТу).

Адреса сайту – <http://national.kovel.org.ua>

Палінню – ні!

Нещодавно сесією Нововолинської міської ради було прийнято рішення про заборону тютюнопаління у громадських місцях.

ПТАХА

41% українців палить, з них – дві третини – чоловіки. Набувають цієї шкідливої звички українці рано – половина курців чоловічої статі починає курити у віці до 15 років, така ж кількість жінок запалює першу цигарку у віці до 17 років. За кількістю чоловіків-курців Україна займає 1-ше місце в Європі. Проте звичка палити є не просто шкідливою, а смертельно небезпечною: 85-95% раку легенів та гортані припадає на тих, хто палить, 30% раку молочної залози теж у курців. 10% хвороб із загальної кількості постраждалих припадає на пасивних курців.

Тютюнопаління в Україні, за словами Бориса Карпуса, голови постійної комісії з питань молодіжної політики фізкультури та спорту, стало справжньою епідемією. Але її ще можна подолати. Бо це та хвороба, яку можна попередити. Борис Карпус назвав і найдієвіші засоби боротьби з тютюнопалінням: по-перше, свідомість кожної людини, по-друге, підняття цін на цигарки до європейських, а також дієва заборона продажу цигарок дітям і заборона тютюнопаління у закритих приміщеннях. На підтвердження власної позиції молодий депутат наголосив, що Нововолинська міська рада прийняла абсолютно чітке рішення. І тепер необхідно через засоби масової інформації, роз'яснення у навчальних закладах та за допомогою міліції та муніципальної поліції донести цю позицію.

Тепер у Нововолинську заборонено курити у приміщеннях та на території закладів охорони здоров'я, культури (клуби, Інтернет-клуби, кінотеатр, будинки культури), освіти (дитячих садочках, школах, ВНЗ), дитячих майданчиках, у громадському транспорті. Порушенням вважатиметься дим, який з'являється у громадському транспорті та на зупинках, ліфтах, у під'їздах будинків, парках і скверах. Заборона також поширюється на заклади торгівлі та приміщення органів державної влади та місцевого самоврядування.

МГО «Перспектива»

UAinet

Світ послуг інтернет

55грн - 5Мбіт/с

Підключення безкоштовно

Акційна пропозиція ↓

м.Ковель
вул.Косачів 8 III-поверх
тел. 7-34-36

**Найдешевші
безлімітні
тарифи**

За клієнта приведеного абонентом, що діє, на рахунок зараховується 60 гривень на двох.

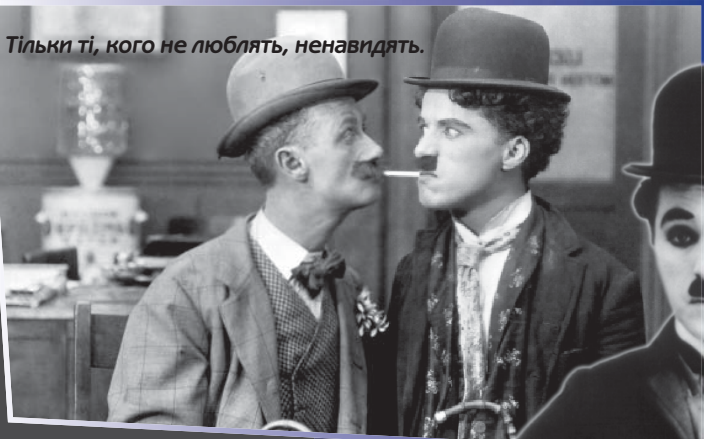
Є люди, які не бачили фільмів з участю Чарлі Чапліна. Є ті, що бачили їх, але не знаходять у них нічого особливого. Але немає людей, які хоча б краєм вуха не чули такого поєднання слів, як

Чарлі Чаплін

Чарлльз Спенсер Чаплін народився 16 квітня 1889 р. в Лондоні, де виріс у страшній бідності. Його мати, Ханна Хілл – актриса мюзикл-холу, а батько – теж актор, поїхав до Америки на гастролі, покинувши сина та дружину, яка ледь зводила кінці з кінцями.

У 1906 р. Чаплін виступав у номері молодих коміків «Цирк Кейсі». Потім він підготував сольний номер, у якому намагався зобразити смішного старого єврея. Але перший – і останній – вихід закінчився провалом. Через п'ятдесят з лишком років Чаплін сказав: «У театрі я був, взагалі-то, чудовим коміком. Ну, в шоу і у всьому такому іншому. Але я не навчився заманювати, а без цього

Тільки ті, кого не люблять, ненавидять.

коміку не можна. Розмовляти з публікою не вмів. Я надто добре грав. Серйозно, чи що... так, серйозно».

Чарлі стверджував, що вперше свій знаменитий костюм, в якому його впізнавали всюди, він одягнув у фільмі «Неймовірно скрутне становище Мейбл» (лютий 1914). За його словами, він хотів поєднати протилежне – маленький капелюх і величезні черевики, мішкваті брюки і тісний піджачок. Великі сумні очі контрастували з маленькими кокетливими вусиками.

Кінокомедії з участю Чапліна мали успіх. Однак режисерів часто дратували його поради, і тоді він вирішив сам знімати фільми за власними сценаріями. У 1915 році він зняв 12 фільмів для чиказької фірми «Ессені», по одному в місяць, серед них великим успіхом користувалися «Чемпіон», «Бродяга», «Жінка», «Вечір у мюзік-холі». У цих простеньких комедіях бродяжка Чарлі запекло боровся за існування: слабкий, довірливий, беззахисний, він міг бути і спритним, завзятим, навіть підступним. Він не тільки боронив себе, але й боровся за справедливість, захищав слабких. За що тільки не брався Чарлі: він був і банкіром, і маларем, і жебраком, і поліцейським, і механіком, і наймитом, і Тарзаном, і навіть ... красунею Кармен!

З 1914 по 1916 (у деяких джерелах зазначений період з 1915 по 1923) постійною партнеркою Чарлі Чапліна у фільмах була Една Первієнс (Olga Edna Purviance), що виконувала роль його нареченої у двадцяти фільмах. Перший офіційний шлюб Чапліна був укладений, коли йому було 29 років, а його наречений – 16 (у деяких джерелах вказаний вік 14) років: першою дружиною Чарлі Чапліна стала актриса Мілдред Харріс, яка, знявшись у десятирічному віці у Д. Гріффіна, запам'яталася глядачам в основному тим, що з'явилася на екрані практично голою. У 1920 шлюб розпався. Після розлучення Чаплін втратив 100 тисяч доларів замість встановлених законом 25 тисяч, – це було своєрідною платою за те, що колишня перша дружина ніколи більше не стане пред'являти йому претензій.

З моменту появи звуку в кіно протягом 13 років Чаплін уникав діалогу у своїх фільмах. Вперше волючюга Чарлі заговорив у 1935 – у

Щоб зробити комедію, мені потрібен лише парк, поліцейський і гарна дівчина.

Жінка може зробити мільйонером будь-якого чоловіка-мільярдера.

Життя – це трагедія, коли бачиш його великим планом, і комедія, – коли дивишся на нього здалеку.

фільмі «Нові часи». У перший же тиждень прокату касові збори перевищили всі рекорди, але з другого тижня, після успішних прем'єр у Нью-Йорку та Лос-Анджелесі, інтерес публіки раптом став слабнути. Чарлі Чаплін і Полетт Годдар (Paulette Goddard), що виконувала головну роль у цьому фільмі, вирушили в Гонолулу і під час подорожі одружилися. Полетт стала третьою дружиною Чапліна. Перший повністю звуковий фільм Чапліна, «Великий диктатор» (The Great Dictator), з'явився в 1940. Чаплін виступав у двох ролях – єврея-перукаря і фашистського ватажка Аденоїда Хінкеля. Небажання американського уряду псувати взаємини з нацистською Німеччиною привело до того, що антифашистський фільм Чапліна з великими труднощами торував собі шлях на широкий екран.

Після виходу фільму «Гітлер назвав Чапліна євреєм і ворогом № 1 Великої Німеччини. Із солідарності до тих, кого безжально знищував нацистський режим, актор № 1 оголосив себе євреєм – це була його відповідь диктатору. Звідси й виникла легенда про походження геніального коміка.» Після того, як фільм («Домашнє вогнище», лютий 2003) був закінчений, Чаплін розлучився з Полетт Годдар. На цей раз розлучення не супроводжувалося скандалом (наступним чоловіком Годдар став Ремарк).

У 1943 четвертою дружиною Чапліна стає молода актриса Уна О'Ніл – дочка відомого американського драматурга, лауреата Нобелівської премії Юджина О'Ніла. Батько нареченої був проти, адже наречений його дочки був усього на рік молодшим самого О'Ніла: Уні було 18, а Чапліну – 54 роки. Церемонія одруження відбулася недалеко від Санта-Барбари – в Карпінтері. У життя Чапліна увійшла справжня любов: він любив Уну самовіддано і був готовий виконати будь-яке її бажання, і вона полюбила його самого, а не його багатство і славу, вирішила відмовитися від кар'єри актриси, щоб присвятити себе сімейному життю.

У 1947 вийшов фільм «Мсьє Верді» (Monsieur Verdoux), де Чаплін виступив у ролі безробітного, вимушеного вбивати багатих жінок, за якими він доглядав, щоб прогодувати сім'ю. Фільм викликав у США люту кампанію проти Чапліна, який так негативно дивився на сучасну Америку. У кількох містах картину заборонили, а невовдзі взагалі зняли з прокату. Не витримавши нового цькування і пам'ятаючи про скандально судові процеси в минулому, Чаплін назавжди виїхав з Америки (деякі джерела вказують на те, що Чаплін був висланий із США з політичних мотивів).

З 1953 Чарльз Чаплін разом з дружиною Уною та дітьми оселився у Швейцарії, неподалік від невеликого містечка Везе, попередньо перевівши з Америки 8 мільйонів доларів; студію для зйомок фільмів орендували в Англії. Після того, як у 1952 Чапліну заборонили в'їзд до США, Уна, громадянка США, прийшла в американське консульство в Лондоні і відмовилася від американського підданства. У родині Чарльза Чапліна і Уни народилося 8 дітей. Останній фільм Чапліна – «Графиня з Гонконгу» (The Countess from Hong Kong) – вийшов на екрани у 1967. Після

цього Чаплін з'являвся у кіноатографі тільки як композитор: «The Gentleman Tramp» (1975), «Smile» (1975).

Поступово сили покидали великого актора. Зрідка з'являлися повідомлення про його нові задуми, плани. Але всі вони залишилися нездійсненими. Набагато частіше з'являлися повідомлення про знаки уваги та вдячності, що надходили з різних країн. На Каннському фестивалі 1971 року він отримав спеціальний приз за творчість вцілому і тоді ж був удостоєний ордена Почесного легіону. На міжнародному кінофестивалі у Венеції він отримав «Золотого лева» (1972).

У 1972 році американська кіноакадемія із запізненням віддала Чапліну належне, присудивши йому «Оскара» «за видатний внесок у перетворення кіно в мистецтво». Актор, навчений гірким досвідом, приготувався до нападок, але поява його на церемонії викликала бурхливі овації. Вражений таким прийомом, він підбирав слова і продемонстрував старий трюк з казанком. Через рік про нього знову згадали, коли фільм «Вогні рампи» завоював свого «Оскара» у Лос-Анджелесі.

У жовтні 1974 року Чаплін приїхав в Лондон на представлення своєї книги «Моє життя у кіно». У березні наступного року королева присвоїла йому лицарське звання. Церемонія вилилася в безумовний триумф Чапліна.

ПТАХА

TRIASSA

ВЕЛИКІ ЛЮДЕ

Я не любило слонів. Такі могутні і такі смішні.

Усе-таки шнода німого кіно. Яке задоволення було бачити, як жінка розп'ятує рота, а голосу не чути.

ОВАКУЛЕНКО-К. ВОЛОДИМИР

Народився 1972 р. на Харківщині. Пишу з юнацького віку. З 2001 періодично друкуюся в ізюмській (Харківська обл.), коостантинівській (Донецька обл.) львівській, київській, запорізькій, донецькій, луганській і харківській пресі. У 2003-2006 р. був заступником голови літоб'єднання «Крем'янець» у місті Ізюмі. З осені 2006 р. проживаю у Львівській обл. Готував спільно з Іриною Дементьєвою до друку і видав альманах «Ізюмска гора» (2007), де надруковані мої твори. Друкувався в альманахах «Digital Романтизм (вип. 1, 2) 2006,2007)», «Вакації-2» (2007), «Карамболь» (2008), антології «100 молодих авторів України» (2006), у часописах і журналах «І» № 46 (2007), «Склянка часу» № 44, 50 (2007, 2009), «Нова проза» (т.10) 2008), «Четвер» № 30 (2008), «Час'ник» № 2 (2008), «Стих» № 24 (2008), «ШО» № 1/2 (2009), «Кур'єр Кривбасу» № 1/2 (2009), «Мистецькі грані» (№ 2, 2009), та у мережевому журналі «Захід-Схід» № 5, 7 (2008, 2009). Маю власну збірку деяких віршів і перекладів «МОНОГРАМОТА» (АС «ВКВ», 2009). Координував безліч фестивалів та акцій. Брав участь у поетичних читаннях у літературних акціях: «Неосфера» (Київ, 2007, 2008), «21» (Київ, 2007), «Мандрівний КТМ» (Харків, 2007), «Кефір» (Львів, 2007), «НАЛІТ» (Львів, 2006), «Осінній фреш» (Запоріжжя, 2008), «9.11» (Харків, 2008), «Далекий Схід – Дикий Захід» (Луганськ, 2008), «Зовсім не різні» (Донецьк, 2008), «Нова Абетка» (Львів, 2008), «Сліва-фест» (Київ, 2009) та ін. Із власних переконань не належу до жодних літературних і політичних угруповань.

Одружений, маю двох синів.

Верлібр долі

Якби все починалося з табула раси,
А не з того сліпоого цуценяти
Яке втопилося, де бульби часу
Роздрібнюють круги,
Розчавлюють принади
Долі нерозумної –
Вона не знає що діється
Вона обіймає тебе наймання,
Вона чекає відповіді
Та запитання аж піняться:
Чому не зараз?
Чому не моя?
Волосся вітру посивіло і опадає
Падолістом серед весни,
На випалені вуста.
І кожен день невинувдані
Краплі ковтає,
Де на порозі замерзає самота -
Згорнулася в клубок.
Посиніли квіти -
Пелюстки жадібно
Шукають відродження.
Як набридло весь час
Життю хворіти,
Бо хочеться бути виправданим
На справжнє ім'я примноженим.

WRITER

А бардові в лом здавати в ломбард свої корчі
Рвуть вени гітарі попсових зірок шоумени.
Ображено пісню її вже гвалтують і топчуть
Аморе для крові, любови глямурної сцени

Отруйні феєрії, як в п'ятому колесі спиця
Потріскані нерви на плоскості ситих фанер...
У відчаї бард: на подіум вийшла дівця
З оголеним мозком. А нині ж бо чистий четвер.

Перетворююсь

Перетворююсь в розділ, у простір, у постріл.
Створюю те, що, либонь, на погибель приречене.
Але що пропонується – в невлесимому потоці стріл,
Лиманами ллється змова, мови не стало на речення,

Слава зганяє хвостом застарілі кусючі амбіції,
Чеше хмарами роги, замислюється над накоєним...
Все що, назвали життям, – всього лиш обіцяна фікція.
Сіють зуби в ріллу армагедонні воїни.

ЧОРНЕ

Я пофарбував
Себе
В ніч,
Щоб
Відрізнятися
Вдень
Від
Світла.
Але вночі
Мої очі
Горять
Голубими
Бездонними
Вогниками,
Щоб освітлювати
Прийдешню
Темень.

НЕНОРМОВАНА МОЛОДЬ

Ненормована молодь
Кинута в барокамеру
Тривалого існування
З дрібною допомогою,
З сексом по угоді
Зі спекуляцією повноважень.
Бо на все є контракт
Без права на вибір
Відбором постійних ін'єкцій
На витривалість:
Бронюйте себе в смітниках
Де старість
Мовчить у картонних будках
Нереалізованих ідей і можливостей
Коли це було можливо.

Мобільний час

На мобільнику час – два нулі по копійці.
З неба шкрябають ніч, позикають вітрини крамниць.
Темні плями святкові розплавились сиром на піці...
Помолися дорозі іменами забутих дзвіниць!

Київстар замовкає; притомлений спить оператор.
Екзотичні модрини ховають днедавніх птахів.
Подзвонити б комусь... але пізно, і навіть не варто –
Ніч мовчить ліхтарями. Все місто заснуло напів.

Життя в ЖЖ

Впав на сплячий режим твій ЖЖ. Поглинається справжнє потроху
І занедбане місто заливає рани похмурих мікрорайонів.
Обростають думки посіченим хаером в подушках моху
Не встигаєш зростати на повну в сумбурі лобастих законів.

А ми ніби ті тролі – чужі запозичивши межі
На скелетах драконів літали в готичні казки...
Розкривається сайт для інкогніто в чистій мережі:
В мене сплячий режим, я зникаю в дитячі роки.

Наші друзі

Ми щиро дякуємо
Вам за підтримку :)))

Галина Жилка
– підприємець,
директор магазину
«Оксанти», голова
батьківської
громадськості міста.

Віталій Ківачук –
директор
Ковельського
госпрозрахункового
ринку.

Роман Ляшук
– приватний
підприємець,
депутат міської
ради, сфера
діяльності:
виготовлення та
продаж меблів,
дверей; рекламні
послуги.

Віктор Козак
– директор ТЗОВ
«дея», член
ради регіону
міжнародних
перевізників
Волинської та
Рівненської
областей,
депутат районної
ради.

Усіх молодих, креативних,
небайдужих
Волинський молодіжний
журнал «Птах»

запрошує до співпраці!!!

Якщо Ти відчуваєш у собі спроможність
не просто спостерігати за всім, що відбуває-
ється навколо Тебе, чи з Твоєю участю, а й
можеш викласти усе це у журналістський
матеріал, якщо у Твоєму серці та у Твоїх
думках панує творчий неспокой, приєднуй-
ся до команди видання «Птах»!!!

НАША АДРЕСА: м. Ковель

вул. Театральна, 11, к. 17

www.ptaxa.com.ua

e-mail: info@ptaxa.com.ua

8 (050) 914-93-77 – Оленка

8 (068) 2338513 – Ната

„DJUICE ГОЛ”

Грай! Підтримуй! Вболівай!

Середина весни – середина квітня – середина Всеукраїнського шкільного чемпіонату з футболу «DJUICE ГОЛ 2009».

11 квітня юні футболісти і групи підтримки з усієї України зібралися на регіональний етап «DJUICE ГОЛ 2009» та «DJUICE ФАН 2009». Змагання Західного регіону проходили у Львові, який із самого ранку привітав гостей дощем та сірими хмарками на небі. Нас зустріла прекрасна дівчина Саша Жестова, яка люб'язно ознайомила нас із розпорядком дня і посадила в автобус, де ми чекали на інших колег, які добиралися до Львова. Зібралося нас, таких фанатів футболу, не багато – не мало, а цілий автобус. Всі переживали і подумки вболівали за «своїх».

Признаюсь чесно: відправити мене на футбол – це все одно що футболіста відправити писати матеріал про балет. Але цього разу я сама від себе була, м'яко кажучи, в шоці, такого азарту, такої зацікавленості саме від гри в мене жодного разу не було;) Душа моя була на полі...А окрім неї, там ще було того дня дуже багато команд з різних міст: Львова, Луцька, Тернополя, Дрогобича, Ужгорода, Мукачева, Івано-Франківська, Рівного, Дубно, Калуша, Чорткова, Чернівці, Сторожинця, Хмельницького, Кам'янця-Подільського і Ковеля.

Після жеребкування команди поділили і почалися ігри. Вболівали за всіх, бо в першу чергу грали ж не професійні футбо-

лісти, а просто школярі. За результатами жеребкування, ковельчани грали з рівнянами, яким у підсумку і поступилися. Прикро, звісно, але що ж поробиш. Рівне і в загальному заліку виявилось сильнішим, виборовши перемогу у лучан, вони продовжили боротьбу і, врешті-решт, стали переможцями Західного регіону.

Дуже мені сподобався ще один вид змагань, тобто виступи груп підтримки, які оцінювали за артистизм і техніку. Дівчатка показували просто неймовірні акробатичні й танцювальні рухи. А от не сподобалося мені їхнє ставлення до суперниць. Різноманітні ганябні викрики в бік інших учасниць мене дивували і обурювали. Сучасне виховання не просто шкутильгає, воно, можна сказати, взагалі, інвалід. Не буду уточняти, але майже у фіналі, коли футболісти в напруженні ганяли м'ячик по полю, дівчатка з дуже недалеких до нас міст готові були роздерти одна одну, і якби не стіна, яка їх розділяла, то була би бійка, і летіло б усе...хіхі...і пір'я!!!)

На невеличких перервах, між іграми публіці демонстрували свою майстерність вправні брейкери. Ой дівчатонька, не знаю, чи то весна, чи то що, але погляду відвести не могла. Такі вже вони гарні, це просто ух;) Ранише до Львова їздила за покупками, тепер буду кататися за хлопцями!!!)

Жарт, звісно, але вони дійсно дуже гарні.

Як мені повідомили організатори, футбольні матчі та виступи груп підтримки на регіональному етапі обслуговували найкращі судді національної категорії з футболу та судді асоціації сучасного танцю.

Завершальні ігри сезону відбудуться 16 травня в Києві і визначать чемпіонів «DJUICE ГОЛ 2009» та «DJUICE ФАН 2009»! Переможців чекають неймовірні призи: хлопці поїдуть на футбольний матч кращих клубів Бундеслиги до Німеччини, а з дівчатами поділиться секретами танцю популярний хореограф Діма Коляденко!

«DJUICE ГОЛ» – один із важливих елементів стилю життя від «DJUICE»: здорового, активного, успішного, енергійного, різнобічного, спрямованого на краще майбутнє.

Додому поверталася сповнена позитиву і приємних вражень, і в голові звучало: «Нам потрібен ГОЛ, нам потрібен ГОЛ, нам потрібен ГОЛ, ГОЛ, ГОЛ!!!»

За результатами змагань переможцями «DJUICE ГОЛ 2009» та «DJUICE ФАН 2009» у чотирьох регіонах визнано:

	DJUICE ГОЛ 2009	DJUICE ФАН 2009	Найкращий бомбардир (кількість голів)	Найкращий воротар (кількість пропущених м'ячів)
Київ	Житомирська ЗОШ № 24	Чернігівська ЗОШ № 35	Віталій Зайцев (12), Житомирська ЗОШ № 26	Андрій Терещенко (8), Конотопська гімназія
Одеса	Каховська ЗОШ № 4	Херсонська ЗОШ № 1	Артем Мельник (14), Каховська ЗОШ № 4	Ігор Єрмолін (7), Миколаївська ЗОШ № 54
Львів	Рівненський НВК № 26	Кам'янець-Подільська гімназія	Дмитро Кльоц (18), Рівненський НВК № 26	Євген Ямелинець (18), Сихівська гімназія (Львів)
Харків	Харківська ЗОШ № 153	Макіївська ЗОШ № 61	Роман Кравченко (7), Дніпропетровська ЗОШ № 147	Денис Павлов (2), Харківська ЗОШ № 153

футбольний фрістайл

Багато хто бачив відео, багато хто чув про них від друзів. Настав час дізнатися про них більше. Вони віртуозно володіють футбольним м'ячем, їхні трюки нереально повторити, вони займаються «футбольним фрістайлом»... Вони – молоді люди з усієї земної кулі, що не уявляють свого життя без футбольного м'яча...

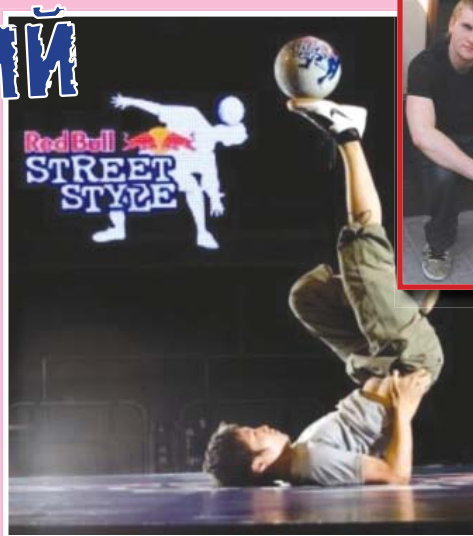
Футбольний фрістайл – мистецтво виконання футбольним м'ячем різних трюків, використовуючи ноги, коліна, груди, плечі та голову. Слово-сполучення Freestyle (free – вільний; style – стиль – англ.), передбачає відсутність кордонів, повну свободу дій і думки. Це означає, що ти можеш робити з м'ячем усе, що захочеш.

Вважається, що першовідкривачами багатьох трюків, які сьогодні застосовують у фрістайлі, на початку XX століття були циркові виконавці Енріко Растеллі, Боббі Мей і Френсіс Бран.

Друга половина XX століття – це час, коли циркові трюки стали основою «озброєння» професійних футболістів. Такі гравці як Гаррінча, Пеле, Круїфф, Марадона стали використовувати «хитрі» маніпуляції з м'ячем на футбольному полі. Саме Дієго Армандо Марадона показав футбольному світу трюк, названий згодом «навколо світу» (Around the World – обіг ноги навколо м'яча в повітрі).

Однак у той час такого поняття як «freestyle» навіть не існувало, принаймні, у футболі.

Першим відомим фрістайлером можна назвати корейця Hee Young Woo (Mr. Woo). Саме він,

ПТАХА

Саманка

СПОРТ

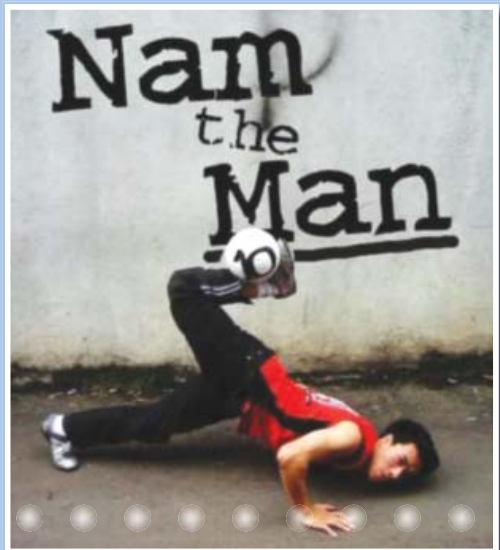
будучи прихильником таланту Дієго Марадони, підняв техніку поводження із м'ячем на новий рівень.

У 1989 році Hee Young Woo потрапив у «Книгу рекордів Гінесса», протримавши м'яч на голові 5 годин, 6 хвилин і 30 секунд.

Але головним поштовхом до розвитку фрістайлу в тому вигляді, в якому ми його знаємо зараз, стала поява наприкінці 2003 року аматорського відео Суфіана Тузані (Soufiane Touzani, 22-річний) з Голландії. Його побачили в усьому світі, і саме воно стало тією основою і трампліном для популяризації футбольного фрістайлу в усьому світі. Перше, що впадало в очі при перегляді цього відео-ролика, стало виконання Тузані «комбо» (комбінацій трюків, які виконуються один за одним). Нічого подібного раніше бачити не доводилося. Вже після цього в Інтернеті стали з'являтися відеоролики все нових і нових шанувальників футбольного фрістайлу – як початківців, так і тих, кого можна сміливо зарахувати до асів футбольного фрістайлу: Palle, Abbas Farid, Billy Wingroove, Tsatsulov, Nam the Man та ін.

У наш час, що футбольний фрістайл розвивається стрімкими темпами і не великий футбол тягне фрістайл, а фрістайл сприяє популяризації та комерціалізації великого футболу за рахунок своєї доступності, простоти і привабливості.

Р.С. Футбольний фрістайл в тому вигляді, в якому ми можемо бачити його сьогодні, – витвір міських вулиць. Більшість відомих фрістайлерів звичайні хлопці, які досягли майстерності тренуваннями, бажанням та завзяттям. Немає нічого неможливого, і фрістайлу може навчитися кожен, достатньо докласти трохи зусиль і не кидати все на півдорозі, якщо щось виходить не відразу!

30 № 5, 2009

Lady Gaga – The Fame

На небосхилі денс-олімпіу чергове яскраве поповнення у вигляді американської співачки Леді Гага. Її дебютний альбом тільки з'явився в продажу, а ім'я міс Гага вже видно і чути у відбитті її кліпів і поява на церемоніях. Молода співачка не намагається будувати з себе недосягнутого суперстара, а по-дитячому кривляється і в текстах дозволяє собі безліч абсурдів.

Біс - Духополарний мир

Презентація дебютного альбому «Духополарний світ» та кліпу «Кораблики» групи «Біс» відбулась 4 березня. Дует випускників «Фабрики зірок» Влада Соколо-вського та Дмитра Бікбаєва представила присутнім не тільки новий альбом і відеоролик, але й новий імідж, в якому музиканти вперше постали у своєму третьому за рахунком - після «Твій або нічий» та «Катя» - кліпі «Кораблики».

Pussycat Dolls Doll domination

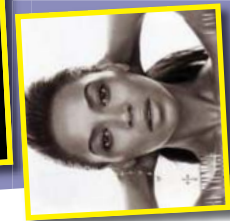
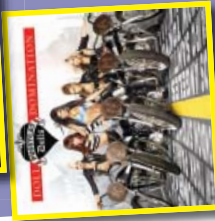
Популярний квінтет Pussycat Dolls. Всі ієральні партії у них виконує єдина «лялька» - Ніколь Шерцінгер. Цей пріоритетний попсовий бізнес з дівочих голосів - річ загадкова. До законів музики воно не має відношення, до здорового глузду теж.

Nickelback «Dark Horse»

Новий альбом одних із самих знаменитих гранджерів світу, включає хіт «Gotta Be Somebody». Група Nickelback є в музичному світі, мабуть, однією з самих «титолованих» - на їх рахунок 45 номінацій і 18 нагород, тільки на премію «Греммі» колектив був номінований 5 разів! Попередній альбом Nickelback «All The Right Reasons» розійшовся накладом майже 10 мільйонів копій.

Beyonce - I am... Sasha Fierce

Нарешті королева r'n'b, як називають Beyonce майже всі музичні критики, випустила свій новий альбом, подаючи матеріал у якому, між іншим, ґрунтується на досить неоднозначній концепції. Тут можна почути і клубні ритми, і гарячі заводні танці, і гарячий глянець і гламур...

ПТАХА

Кінозал «Трем'єра»

з'ясує ім. Франка

З'являється острів

Частина 2
Супиця

15 - 24 травня

Росомаха

X-MEN ORIGINS: WOLVERINE
Світова прем'єра
22 - 31 травня

Адреналін 2

Висока напруга
8 - 17 травня

Форсаж 4

1 - 14 травня

представляє

Wanted: Weapons of Fate

Операційна система: Windows® XP SP2 / Windows Vista®
Процесор: Intel® Core 2 Duo 2170. Пам'ять: 1 GB RAM
Вільне місце на жорсткому диску: 5 GB
Відеокарта: DX9.0c NVIDIA GeForce 8 series

Wanted: Weapons of Fate – це бойовик від третьої особи в якому перестрілки будуть чергуватися з бійками. У грі будуть реалізовані всі інноваційні моменти, представлені в оригінальному голлівудському бойовику «Особливо небезпечний» – стрільба по вигнутій траєкторії і, звичайно ж, уповільнення часу під час перестрілок і бійок. Для цього використовуються складне фізичне ядро, яке буде прорисовувати відразу кілька рівнів різних дій і відбуваються на екрані подій. Дія у грі починається там, де закінчується фільм. Усіляк чекають нові пригоди – він змушений грати роль творця правосуддя.

Він Дизель. Wheelman

Операційна система: Windows® XP (SP2)/Vista
Процесор: Core 2 Duo 2 ГГц
Операційна пам'ять: 2 Гб
Відеокарта: 3D-відеоадаптер 512 Мб.
Вільне місце на жорсткому диску: 9 Гб
Приголомшливий, захоплюючий дух гоночний екшен включає всі елементи цього блокбастеру. Роль безстрашного водія виконав відомий голлівудський актор, суперзірка бойовиків Він Дизель. Разом з героєм ви зможете сісти за кермо шикарних авто, потужних і стійких пікапів і навіть осідлати мотоцикл. При бажанні в будь-який момент можна прогнутися по Барселоні пішки і насолодитися незвичайною атмосферою цього куточка Європи – головне, не забувайте взяти з собою пару улюблених пістолетів.

DemigoD: Битва Богів

Операційна система: Microsoft® Windows® XP SP2 / Vista
Процесор: Pentium® 4 3 ГГц або Core2Duo® E4300
Пам'ять: 1 GB RAM
Вільне місце на жорсткому диску: 4 Гб
Відеокарта: 256 MB NVIDIA GeForce 7600 або ATI Radeon 2600
DemigoD: Битва Богів – новий проект Кріса Тейлора, творця Dungeon Siege і Supreme Commander, який являє собою сплав стратегії та рольової гри. У цій тактичній стратегії гравців чекають битви безсмертних напівбогів і армій їх послдовників. Вибрати героя за своїм смаком, дати йому армію, отримати контроль над його божественними здібностями і знищити конкурентів на шляху до заповітної мети!

Вартість передплати
3 місяці – 16,80 грн.,
6 місяців – 33,60 грн.,
12 місяців – 67,20 грн.

Оформити передплату можна і через редакцію журналу.

Розбірливо заповніть квитанцію – адресу доставки та контактний телефон – оплатіть її у найближчому відділенні банку і відправте заповнений бланк (квитанцію про оплату) поштою: 45000, м. Ковель, вул. Театральна 11, 2 поверх, к. 17.

Підготував Бодя Sprite, за інформацією від магазину «доМАЗОР» (м. Ковель)

МОЛОДІЖНИЙ ЖУРНАЛ

ПТАХА

№ 5, 2009 (травень)
Головний редактор:
Ольга Ляснук

Верстка та підготовка до друку:

Володимир Камінський (ПВД «Вєрдиня», м. Луцьк, пр-т Грушевського, 1)
Фотограф: Олена Шовгенюк
Титулка: Тетяна Россовська
Моделі на останній сторінці: Любава Мальона, Тетяна Россовська, Вікторія Шарова
Одяг від Ярослава Іонова

Редакція збирає за собою право літературного редагування, скорочення прийнятих до публікації статей і не завжди поділяє позицію авторів. За достовірність опублікованих матеріалів відповідає автор (рекламодавець).

Засновник: ПП Самчинська Н. М. Адреса редакції: 45000, м. Ковель, вул. Театральна 11, 2 поверх, к. 17.
e-mail: info@ptaxa.com.ua, www.ptaxa.com.ua
Свідцтво про реєстрацію: БП № 330-64 пр від 25.09.2008. Видається з грудня 2007. Виходить 1 раз у місяць. Ціна договірна. Наклад 1500 прим.

Віддруковано у друкарні ППД «Міно-тавр». Вул. Грушевського, 19, м. Ново-линськ, 45400. Свідцтво про внесення до державного реєстру України ДК № 1278 від 18.03.2003 р.

ФОТОПОЗИТИВ

Журнали можна придбати у таких торгових точках:

- на торгових прилавках Укрпошти, а також:
- у Ковелі:**
 - магазин «АВС» (привокзальна площа);
 - магазин «Метро» (вул. Театральна);
 - торгова точка біля кафе «Казка» (бул. Лесі Українки);
 - торгова точка при вході у залізничний вокзал;
 - точки продажу преси в супермаркетах «Салют» (вул. Володимирська), «Наш Край» (вул. Брестська), «Вопак» (вул. Незалежності);
 - магазини «доМАЖОР» (вул. Сагайдачного, 6в і на Брестському ринку

- біля ЗОШ № 7);
- кінозал «Прем'єра» (вул. Незалежності, 100);
- піцерія «Classic» (вул. Міцкевича, 10; вул. Сагайдачного, 6в);
- точка продажу преси в Універмазі;
- у Нововолинську:**
 - магазин «Екстрім» (бул. Шевченка, 8 та 25);
- у Луцьку:**
 - супермаркет «Вопак» (бул. Лесі Українки);
 - біля ЦУМУ, довгий прилавок;
 - магазин «Вінок волошковий» (Театральний майдан);
- у Володимирі-Волинському:**
 - супермаркети «Вопак»: вул. Князя Василька, 2; вул. Ковельська, 132/2.

